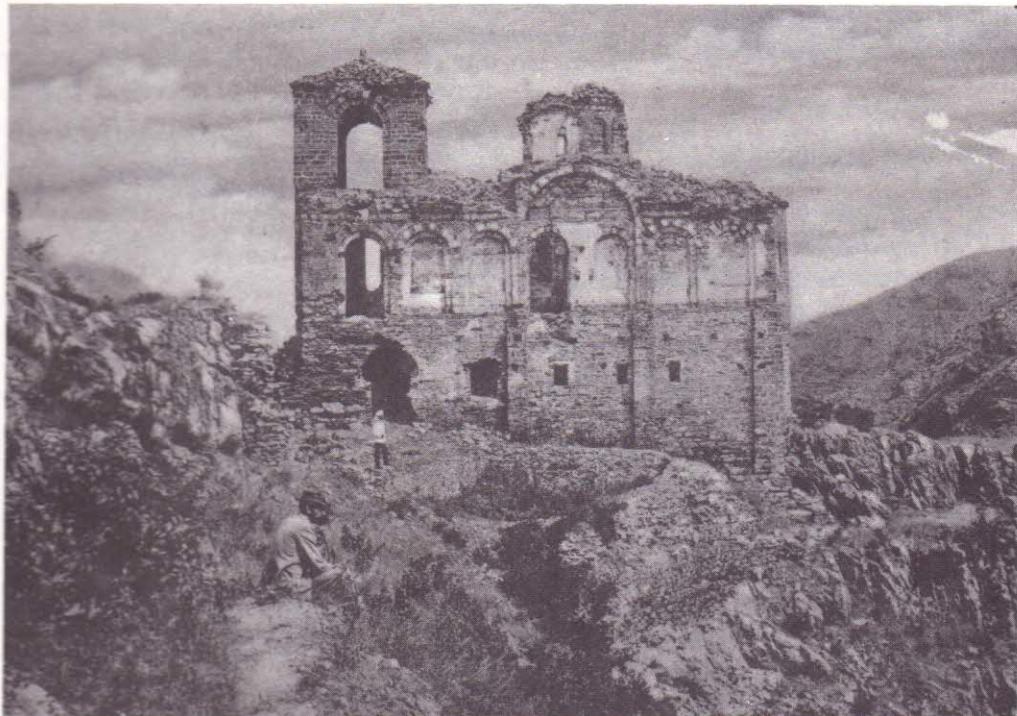

BORBA®

The Church at Zar Asen's Fortress

(XI - XII Century)

BORBA®

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

October 1986

ЖЕРТВИ на комунистическия тероръ

+ Капитанъ-летецъ
Руси Русевъ

Завършил Военното училище съ 55-и випускъ, произведенъ въ чинъ Подпоручикъ на 3 октомври 1936 г. Служилъ като инструкторъ въ Въздушната школа - Казанлькъ.

+ Майоръ-летецъ
Николай Бончаковъ

Роденъ на 3 април 1911 година. Завършил Военното училище съ 52-и випускъ презъ 1937 г. Постъпилъ въ авиацията, завършил изтребителна школа, участвувалъ въ войната като командиръ на изтребителъ орлякъ и награденъ съ орденъ за храбростъ.

+ Подпоручикъ-летецъ
Йорданъ Йордановъ

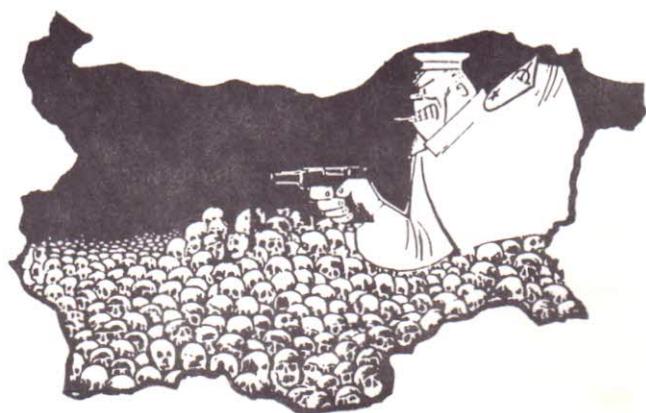
Постъпилъ въ Военното училище съ 59-и випускъ. Произведенъ въ чинъ Подпоручикъ на 16 Юни 1941 г. Служилъ въ летище Ямболъ.

Тримата летци бъха уволнени по време на масовитъ "чистки" презъ 1946 год. Разстреляни на 16 августъ 1948 година при опитъ да минатъ границата за Турция. Обещашъ имъ да ги преведе презъ границата единъ фелдфебель, познатъ на кап. Русевъ, но ги издалъ. Били заловени и безъ скъдъ, разстреляни на границата.

... Вий братски се прегърнахте, легнахте,
и лека нощ навъки си казахте,
до втората тръба ! ...

Въчна имъ паметъ !

*Никога не ще забравимъ!
Никога не ще простимъ!*

БОРБА

ВОРВА

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕН СЪВЕТЪ НА
БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕН ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.

P.O.Box 46250, Chicago, Ill. 60646

Д-ръ Иванъ Дочевъ - Основател
† Д-ръ Георги Паприковъ - Редакторъ

Редактира Комитетъ
Редакторъ: Драгомиръ Загорски

Година 35, брой 3.

Книжна деветдесет и четвърта

Октомврий 1986

ДОШЕЛЬ Е ДЕНЬ ТЪ ДА СЕ ПРЕБРОИМЪ!

Д-ръ Иванъ Дочевъ
Почетенъ Председател на Б.Н.Ф.

Това, което се случи съ руския народъ следъ большевиската революция въ 1917 година и това, което последва следъ Втората Свѣтовна Война въ 1945 г. въ поробениетъ отъ комунизъма страни, постави въпроса за свобода и човѣшки права на всички народи като единъ отъ най-главните проблеми, който се издига като лозунгъ и обещание къмъ народите при всички революции, включително комунистическите при всички преврати и при всички избори.

Ако се прелистятъ конституциите на коя и да е страна, включително комунистическите - особено комунистическите, тамъ ще се намъри написано съ най-хубави думи и изразено съ най-красиви фрази, обещанието, че се гарантиратъ свобода и човѣшки права на всички граждани.

Ако се проследи, обаче, развой на събитията, ще се констатира, че именно свободата и човѣските права на народите въ много случаи и въ много страни сѫ бивали обектъ на накърняване, ограничаване или брутално потъркане, като на първо място въ това отношение стоятъ комунистическите страни.

Борбата на народите за свобода и човѣшки права датира отъ вѣкове и продължава нестихващо и до денъ днешень. Въпрѣки безбройните жертви, дадени въ тази борба, днесъ все още милиони и милиони хора сѫ лишени отъ свобода и човѣшки права. Нашите

ята народъ - българскиятъ народъ, води столѣтия борба за свобода и човѣшки права - 150 години подъ Византия, 500 год. подъ Турция, и сега отъ 42 години насамъ, подъ комунистическо робство.

При свѣршването на Втората Свѣтовна Война, Америка излѣзе на международната политическа сцена като най-могъщата Велика Сила, която гарантирали свободата и човѣските права за своите граждани, имаше неуспоримата потенциална възможност да изиска и наложи щото да се гарантира свобода и човѣшки права за всички народи въ свѣта. И... очитъ на поробениетъ отъ комунизъма народи, се обрнаха къмъ Америка съ надежда за помощъ.

Какъ се развижа, обаче, събитията вѫтре въ Америка отъ края на войната до днесъ? Могатъ ли да се надѣватъ поробениетъ отъ комунизъма народи, че ще получатъ помощъ отъ Америка за възвръщането на загубената имъ свобода и човѣшки права?

Всредъ американскиятъ обществени сръди, наистина, следъ свѣршването на войната, се прояви интересъ по отношение въпроса за гарантиране свобода и човѣшки права за всички народи и установяване на демократически управлени. Формираха се редица организации, които си поставиха за цель да работятъ за постигането на тая задача. Почти безъ изключение американскиятъ

сенатори и народни представители, както и редица други лица, заемащи отговорни постове, се обявиха въ подкрепа на тази кауза и въ свойте речи, публикации или интервюта съ пресата, взеха публично становище и подкрепиха гаранцията за свобода и човешки права и установяване на демократични управление въ всички страни. Какво стана, обаче, съ течение на времето?

Постепенно и малко по малко така наречените - либерално мислящи политици започнаха да упражняват влиянието си за една промънка на американската политика спрямо комунизма. Тък успяха да повлиятът щото когато се повдига въпросът за подпомагане на известни народи за гаранция на свободата и човешките права, или ако стане нужда да се предприемат мърки или наложат санкции, това да не се отнася за комунистическите страни и въобще дума да не става за Съветския Съюзъ. Последователни на тия свои разбирания, тък направиха голяма опозиция, гласуваха противъ въ парламента и опитаха всички средства за да осуетят предложената помош на анти-комунистическите борци въ Никарагуа. Следът то-ва, като се постави въпроса да се гласува военния бюджетъ, организираха всички сили и събраха гласове въ парламента, за да се наложи съкращение въ предвидените кредити за въоръжаване, което значи намаление на американската военна мощ въ полза на осигуряване на съветското превъзходство.

Ние съмтаме, че всъки единъ просвѣтънъ нашъ читател може самъ да си направи заключение кому въ сѫщност служатъ та-ка наречените "либерално мислящи политици" въ Америка, за да има нужда ние да го каз-ваме.

Очевидно е, че ако ныщата продължаватъ да се развиватъ така, както въ по-следните години, и ако влиянието на "либералите" се увеличава, народите отъ кому-

нистическите страни тръбва да изоставятъ надеждата, че може да бѫдатъ подпомогнати отъ Америка за възвръщане на загубената имъ свобода и човешки права.

За щастие, днес Америка има единъ до-стоенъ Президентъ - Роналдъ Реганъ, който е противъ комунизъма и който искрено же-лае и търси начинъ да се подпомогнатъ по-робените отъ комунизъма народи за да възвърнатъ свободата и човешките си права. Америка, обаче, е демократична страна и Президентътъ нъма право да наложи своята политика - тръбва одобрение и решение отъ парламента. Въ момента американския пар-ламентъ нъма нуждното большинство, за да се одобри и подкрепи политиката на Прези-дента Реганъ относно поробените отъ кому-низъма народи. Докато такова большинство не се осигури, нищо не може да се очаква.

На базата на демократичните принципи, американскиятъ народъ е този, който дава насоките на държавната политика чрезъ из-бирането на сенатори и народни представи-тели, които подържатъ една или друга по-политическа линия.

Презъ ноември тази година въ Америка ще се произведатъ избори за сенатори и народни представители. Днесъ въ Америка има вече надъ 30,000,000 нови американски граждани - емигранти отъ поробените кому-нистически страни, заедно съ тъхните се-мейства - първа и втора генерация. При из-борите тия нови американски граждани да-ватъ най-малко 10,000,000 гласа. Ако всички тъзи гласове се дадатъ изключително въ подкрепа за избирането на сенатори и народни представители, които подържатъ по-литиката на Президента Реганъ относно комунизъма и поробените отъ комунизъма на-роди, съ голяма положителностъ може да се каже, че нуждното большинство ще бѫде оси-гурено въ парламента.

ДАШЪЛЪ Е ДЕНЪТЪ ДА СЕ ПРЕБРОИМЪ!

КОМУНИЗЪМЪ - ЧУМАТА НА 20-ТИЯ ВЪКЪ

Броятъ на убити хора по цѣлия свѣтъ презъ 20-тия въкъ до сега въ войни, рево-люции и граждански размирици, взима невъ-роятни размѣри.

Споредъ статистиките на група за чо-вешки права въ Ню Йоркъ, по причина за смърть броя се разпредѣля така:

Убити отъ комунисти 119.4 Милиона

Убити отъ други полит. групи 95.2 Ми-лиона /вклучва Африка и Индонезия/.

Убити въ войни 29.7 Милиона

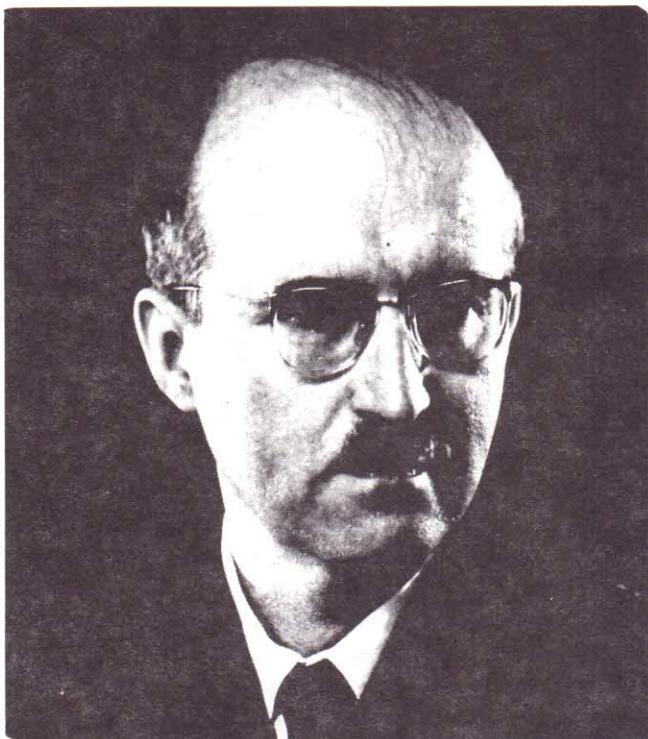
Убити въ Граждански войни 6.0 Милиона.

Не е ли време цивилизованиетъ свѣтъ да вземе най-решителни мърки за изкореня-ване на най-голъмтото зло за човѣчеството-ко-мунизъма?

† ПРОФЕСОРЪ ЯРОСЛАВЪ СТЕТСКО

Председателъ на Свѣтовния Централен Комитетъ.
на Анти-Болшевишкия Блокъ на Народите

Следъ края на Втората Свѣтова война организирахме Б.Н.Ф. съ малобройните български емигранти и подирихме връзки съ представителитѣ на други поробени от комунистична нация за организиране на международна, всеобща борба за възвръщане свободата на поробените национации. Въ процеса за установяване на този контактъ преминаха 40 години, имахъ случай, за първи път да срещна проф. Ярославъ Стетско на едно събрание, свикано от него, въ частна южна въ Мюнхенъ - Германия. Тамъ бъ обмисленъ въпроса и се взе решение да се основе международна организация съ представители на всички поробени нации. Наскоро следъ това се състоя учредително събрание и се основа организацията Анти-Болшевишкия Блокъ на Народите на чело съ проф. Ярославъ Стетско. Въ управата на Организацията възхожа представители на разните националности, между които и азъ като представител на България.

Между основателитѣ на АБН, професоръ Стетско доминираше съ своите дълбоки познания на комунистична, съ своята идеология, принципи и тактика на дейност; доминира-

ше съ своята опитност от непосредствената анти-комунистическа съпротива, въ която най активно бѣ взъръти участие въ Украйна - неговото отечество; доминираше и отъ факта, че той се ползуваше съ всеобщо довърие на своите сънародници и бывши Министър Председателъ на Свободна Украйна преди поробването й от комунистична.

Азъ работихъ дълги години съ проф. Стетско въ АБН и бяхъ единъ отъ дългогодишните подпредседатели на Свѣтовния Централен Комитетъ, на който проф. Стетско бывши председателъ.

Презъ цялия този периодъ на сътрудничество и съвместна дейност взъръти участие въ редица събрания, конференции и конгреси на АБН въ нѣколко страни въ Европа, въ Америка и Канада. Проф. Стетско винаги бѣ тамъ, на първо място въ редиците на борци. Той бывши онъ, който чертаеше пътя на освободителната борба и винаги имаше мята и подкрепата на всички.

АБН бывши и остава организация изградена и вдъхновявана от проф. Ярославъ Стетско, който има неуспоримата заслуга за устремната дейност и голъмъ постижения за организацията.

Последенъ път имахъ случая да срещна проф. Стетско и имахъ честта да бѫда, заедно съ него, въ президиума на Международната Конференция на АБН и ЕФК, която се състоя презъ Ноемврий 1985 г. въ Лондонъ - Англия. И тогава, както и всъкога преди, въпреки разклатеното си здраве, той изпълни своята ръководна роля, като още веднажъ доказва своите качества на свѣтовно припознатъ лидеръ отъ най-голъмъ масшабъ.

Смъртъта на проф. Ярославъ Стетско, който почина на 5 Юлий 1986 г. въ Мюнхенъ е неизъримо голъма загуба за анти-комунистическата освободителна борба на всички поробени от комунистична народи.

Ние не можемъ да върнемъ проф. Ярославъ Стетско, но ние можемъ да следваме начертания от него пътъ, и ние ще го следваме до крайната победа надъ комунистична.

Богъ да го прости и въчна да бѫде паметта му.

Д-ръ Иванъ Дочевъ

ЖИДЕ И УТРЕШНА СВОБОДНА БЪЛГАРИЯ

МИНАЛО, НАСТОЯЩЕ И БЪДЕЩЕ. БНФ И БЪЛГАРСКИТЕ
ПОЛИТИЧЕСКИ ПАРТИИ И ОРГАНИЗАЦИИ

Основаването на Б.Н.Ф. въ изгнание презъ 1947 година бъ изразъ на временното обединение на организираните национални сили отъ България, които сполучиха да координиратъ дейността си въ емиграция. Коренитъ на БНФ съ въ организации, партии и обществени сили, които въ годините преди насилиственото взимане на властьта отъ комунистите презъ 1944 година, бъха отдали своята дейност и сили въ борба за осъществяване на националните идеали, за запазване на териториалния интегритет на Отечеството ни и воюваха съ всички сили противъ пораженци, ренегати и измънници на националната кауза на България. БНФ е гордъ да установи приемствеността си отъ организираните национални сили отъ България, които се противопоставиха на комунистическата пропаганда и издигнаха националните идеи. БНФ е основанъ на базата на българската национална идеология, формулирана, приета и близка до сърдцата и разума на патриотично настроената българска младежъ отъ тридесетъ и четиридесетъ години. Важните съставки на организираното национално движение отъ това време: Съюза на Българските Национални Легиони, най-масовата национална и противокомунистическа организация въ историята на България, Организацията "Отецъ Паисий", съюза на Запасното войнство, Ратниците за напредътка на България и други организации, които застъпваха и засягаха икономически интереси на България, бъха подкрепени и консолидирани съ изявата на дейци и кадри отъ Националния Сговоръ, Национал-Либералната партия, Социалното Движение и много други дейци и съратници на стари, традиционни, и съвременни политически партии, групи и организации, които приеха платформата на Б.Н.Ф. като база за дейност въ емиграция и като основа за развитието на бъдеща, свободна България.

Нито БНФ, нито коя да е отъ важните съставки, които формираха организацията въ изгнание, имаха властъта въ предвоенна България. Поради това -- ние не се счита-

ме задължени да отстояваме позициите на кое да е българско правителство от миналото, нито пък да защищаваме проявить и дейността на коя да е политическа партия или организация. Нека напомнимъ, че СБИЛ бъ поставенъ въ положение на нелегалност следъ 1937 год., а по късно същата съдба постигна и другите национални организации. Водачите на Легиона, както и на другите патриотични организации бъха арестувани, интернирани и тормозени от преди революционни правителства, докато ген. Луковъ, полк. Пантелей и други видни дейци екзекутирани от терористи.

Отхвърлили отговорност за политика-
та, проявить и гръжкитъ на предикомунисти-
чески режими, ние подчертаваме нашата
подкрепа и солидарност съ проявить на на-
ционалните ни идеали и противокомунисти-
ческа дейност на българскиятъ правителст-
ва оть миналото. Последователитъ и съмъ-
леницитетъ на старите политически партии,
които съчувствуватъ на борбата противъ ко-
мунизма съ наши естествени съюзници. Пар-
тии, организации и частни лица въ Родина-
та, както и въ емиграция, които изповъд-
ватъ върху сходно на нашето съ добре да-
ли въ нашите редове. Ние подържаме близки
връзки съ Съюза на Българскиятъ Бойци въ
изгнание, съ Дружеството на Българскиятъ
Поети и Писатели въ изгнание, съ национа-
лилистически настроените българи оть Маке-
дания, както и съ други, патриотични ор-
ганизации.

Ние сме приятели, политически съмиленици, поддръжници въ борбата и подкрепяме всички нелегални групи и организации въ България, които се борят за сриването на комунистическия режим, въ това число малцинствени и етнически групи, които въ момента се намират подъ двоенъ яремъ. Изразяваме също голъма симпатия и разбиране къмъ борбите на българският интелектуалци въ Родината за освобождаване отъ гнета на догматичната большевишкa култура. Оказваме сърдечна подкрепа на всички, които се борятъ противъ комунизъма въ свъта или на мъстна почва. Участието ни въ конгреси,

блокове, съюзи и обединения на национални противокомунистички групировки е било винаги една отъ отличителните ни черти като българска организация.

Ние уважаваме Българския Земедълски Народен Съюзъ, най-масовата и популярна съсловна организация на стара България и считаме, че национално ориентирани земедълци имат и ще имат да играят важна роля въ бъдещето на свободната ни Родина. При това следва да се отчете и вземе предвидъ настъпилата дислокация въ идеологичното и социално положение на българският селяни и вече затвърдените промъни въ духа и битието им: фактори, които налагат преоценка ако не и преутвърждаване на основни постановки отъ земедълската идеология въ нейните традиционни рамки.

Социалисти и социалдемократи отъ различни групи и ориентировки въ миналото -- безъ да споменаваме комунистите -- представляваха естественъ изворъ за набиране на съмislеници за националните сили, представяни отъ СБИЛ. Привлекателността на идеологията на Легиона се коренеше въ синтеза на патриотизъмъ и социаленъ усетъ, който не убъгна отъ вниманието на младежъта. Хиляди последователи на СБИЛ, Бранникъ, Ратникъ и "Отецъ Паисий" бъха набирани измежду здравата част на съмislениците на социалните идеи въ България, които откриха навреме кои бъха действителните борци за социална справедливост и напуснаха партиите си -- включително РМС и БРП/к/, за да дадат приноса си къмъ борбата на патриотичните сили. Дълбоко залегналите нравствени и социални разбириания на нашия народъ -- които го предпазиха отъ подхълзвания по модни, или конюнктурни доктрини -- избуха въ непосредствените няколко години преди 1944 г. въ подкрепата и популярността на каузата на българския национализъмъ, въпръки догматичните и юсогледи схващания на част отъ ръководителите на социалистическото движение, които съ своята политика успяха само да отвратятъ българския народъ отъ дребните и старомодни увлечения на доктринерния марксизъмъ.

Присъединяването на млади комунисти, анархисти и крайни революционери къмъ редовете ни въ миналото очуди само тъхните ръководители. Въ много отношения процесът не е завършенъ и продължава да се развива. Ясно изявеното съюзване съ комунизма отъ страна на българският ана-

ристи и анархо-синдикалисти, както и проявить на националната изява, които съзирате даже днес отъ страна на членове на комунистическата партия съ показатели за жизнеността и разцвъта на националната идея. Ние съзнаваме, че изминалите дълги години на насаждане на фалшиви представи и понятия за развитие -- особено по отношение на българската младежъ -- съ оказали влияние, колкото и ограничено да е, върху духа и бойкостта на народа ни, но сме оптимистично настроени къмъ бъдещето и върваме, че здравия усъть на българина ще съумее да отсъе плевела отъ зърното, когато му дойде времето.

Македонското движение отъ миналото, както и това, което аще съществува като организация въ момента, е признато отъ насъ като същественъ двигател на подемъ и възраждане на българщината. Ние сме естественъ тъхнъ съюзникъ и никога не сме се колебали да изразимъ нашата подкрепа на тъхните акции, прояви и усилия. Заедно съ МПО /Македонска Патриотична Организация/ ние осъждаме случайта на пораженство ренегатство и измъна на българският етнически основи всръдъ известна част отъ емиграцията. Отъ друга страна ние се присъединяваме къмъ борбата за запазване на българщината, която се води при много неблагоприятни условия въ т.н. Вардарска и Егейска Македония. Съ сръдитъ на МПО ние сме поддържали и продължаваме да поддържаме тъсни и братски връзки. Противокомунистическата основа на МПО е важенъ факторъ за възпитанието и укрепването на основните добродетели всръдъ нашата емиграция.

Споредът на съвместна дейност на всичките български патриотични сили въ името на общата целъ: сриването на комунистическия гнетъ въ Родината. Тази целъ е благородна, умъстна и достатъчно актуална за да обедини всички на съдържанието на общата борба. Затова и БНФ е бить винаги -- отъ момента на създаването си до днес -- въ подкрепа на опитите за обединение на силите въ емиграция. Усилията въ миналото -- повече или по-малко сполучливи -- не съ били винаги на съдържанието, но ние запазваме оптимизма си, че времето наближава за пълно обединение на всички, които искатъ по-добро бъдеще за изстрадалата ни Родина. Веднага тръбва да прибавимъ, че подобно обединение не ще означава сливане, или претопяване на различните групи и организации въ

една. БНФ е убеденъ, че при първа възможност за свободна обмяна на идеи във свободна България, българският народ ще се възползува от новите условия на политическа борба и ще се ориентира в избора на новите ръководители. Затова всъщност настъпило обединение ще биде временно по характеръ и ограничено по дейност.

Единствената партия и идеология, съкоито ние се намираме в положение на безкомпромисна борба, е комунистическата партия и комунизъмът. Въ противовес на тъзи, които биха дали възможност на комунистите за свободна изява във нова България, ние дължим да заявим ясно и безпрекословно, че за нась нъма и неможе да има никакво съжителство или съвместителство между свободата и комунизъма. Нашите народ е изстрадал предостатъчно подът иго на комунистите, за да запази даже минимално чувство на толерантност или разбиране към престъпниците, които го държат във положение на тероръ вече 42 години. Въ бъдеща свободна България нъма да има място за комунизъмъ.

Непримириостта ни не означава омраза към отдалните членове на комунистическата партия от миналото и въ момента. Ние знаем, че съображенията им за членство във партията създават различни и често създават конфликти от фактори, върху които контрола им е ограничен. Създаването на

престъпните елементи във партията и тъзи, които създават живота си въ служба на чужда кауза, голъмата част от българите членове на партията създават отътът на нашия народ и ние не можем да отречем тъхното по-нататъшно участие въ българския политически живот. Единственото условие, за това би било пълното и безрезервно отричане от комунистическите идеи и приемането на свободните и демократични условия на политическия живот като задължителен критерий за съществуване. Неможе да има свобода за тъзи, които ще се опитат да поробят нараода ни отново, както неможе да става въпросъ за толериране на доктрини, които си поставят за цель да турят край на съперници им разбирания и идеологии. Въпроса за продължителното съществуване на комунизъма е отдавна решен във България: въ Родината ни нъма място за комунизъмъ! Механизъмът на политическата ни структура въ бъдещето, както и на държавното и устройство е проблем от техническо естество и лесен за решаване. Нека всъщи знае, че борбата на Българския Национален Фронт за победа надъ комунизъма ще продължава докато има каквато и да е заплаха отъ него. Към това ни призовават стотици хиляди жертви на комунистическия тероръ и съзнанието ни за принадлежност към един отъ най-изстратилите отъ комунизъма народи въ свърта.

ОТЗИВИ ЗА РЕЗОЛЮЦИЯТА НА Б.Н.Ф. ПРИЕТА НА КОНГРЕСА ВЪ ЧИКАГО – МАЙ 1986 ГОДИНА.

Въ миналия брой на "Борба" бъде публикувана Резолюцията приета на Конгреса на Б.Н.Ф. състоял се на 24 и 25 Май 1986 г. въ Чикаго.

Копия от Резолюцията, на английски език, бъха изпратени до официални лица, пресата и редица организации.

Въ отговоръ на изпратената Резолюция се получиха много отзиви: отъ подпредседателя на Америка Георги Буш, редица американски сенатори, народни представители, губернатори и др.

Отъ получените отзиви се подчертава, че Резолюцията приета на Конгреса на БНФ – 1986 год. е изиграла своята роля – желаните резултати създават. Нашите разбирания и каузата на която служим, намират подкрепа.

Писмото на подпредседателя Буш, потвърждава това.

THE VICE PRESIDENT
WASHINGTON

August 11, 1986

Dr. Ivan Docheff
Honorary President
Bulgarian National Front, Inc.
Post Office Box 703
Manahawkin, New Jersey 08050

Dear Dr. Docheff:

Thank you for your recent letter regarding the situation in Bulgaria.

It was thoughtful of you to write, and I appreciate your having taken the time to share your organization's resolution with me. I share your concerns regarding human rights violations in Bulgaria. I can assure you that this Administration has raised our concerns with the Government of Bulgaria on several occasions and will continue to do so.

Correspondence such as yours is greatly appreciated as it is an important source of feedback for me. I want you to know that the comments contained in your resolution are receiving every consideration by members of my staff.

With best wishes,

Sincerely,
George Bush

ЧЕСТВУВАНЕ СЕДМИЦАТА НА ПОРОБЕНИТЕ НАРОДИ ВЪ НЮ ЙОРКЪ

На 13 Юлий 1986 год. въ Ню Йоркъ бѣ чествувана Седмицата на Поробените Народи при голъмъ успѣхъ. Въ 10 часа заранѣ се състоя специална Църковна Служба въ Катедралата "Св. Патрикъ", следѣ което имаше парадъ по петото авеню, въ който взѣха участие много националности съ знамена и плакати. Въ 12 часа на обѣдъ се състоя голъмо публично събрание въ "Централния Паркъ" на града. Д-ръ Иванъ Дочевъ, който е почетенъ председателъ на Комитета на Поробените Народи въ Ню Йоркъ, бѣше на чело на парада и главенъ говорител на събранietо въ Централния Паркъ. Гость говорител бѣ народниятъ представител Марко Биаджи. Той е единъ отъ онѣзи, които гласуваха да се даде подкрепа на борците противъ комунизъма въ Никарагуа, за което бѣ бурно аплодиранъ. Б.Н.Ф., който представляваше България, взе участие въ тържествата съ голъма група на чело съ българското знаме, носено отъ Димитъръ Стожановъ и въ групата личаха Колю Кондовъ, Петъръ Николовъ, Емиль Атанасовъ и много други. За тазъ годишното тържество, много телевизионни станции дадоха рапортъ, значително повече отъ колкото презъ миналите години. Д-ръ Дочевъ бѣше интервюиранъ отъ каналъ втори и интервюто се предаде по телевизията.

Седмицата на Поробените Народи завърши съ посещение на Статуята на Свободата и специална церемония, която се състоя на 20 Юлий въ 11 часа предъ обѣдъ, и съ възпоменателна служба въ Англиканска Църква на 84 улица въ Ню Йоркъ същия денъ следѣ обѣдъ. Б.Н.Ф. бѣ представенъ отъ г.г. Петъръ Николовъ и Емиль Атанасовъ.

Президентътъ Роналдъ Реганъ издаде специална Прокламация за случая, която публикуваме отдѣлно.

Captive Nations Week, 1986

By the President of the United States of America

A Proclamation

America, built on a firm belief in the dignity and rights of all the members of the human race, continues to hold up that message to the world. Included in that message is unwavering opposition to all forms of oppression and despotism. Freedom is not divisible. To maintain it for ourselves, we must pursue it for others. As President Roosevelt declared in 1941, "we look forward to a world founded upon four essential freedoms. The first is freedom of speech and expression—everywhere in the world. The second is the freedom of every person to worship in his own way—everywhere in the world. The third is freedom from want . . . everywhere in the world. The fourth is freedom from fear . . . anywhere in the world."

This vision of the future has been a beacon of hope and guidance both for those individuals who seek refuge here and for those nations whose aspirations for self-determination have been crushed by the Soviet empire. Deprived of basic human rights, their peoples are the victims of ruthless regimes run according to totalitarian ideologies. These are the nations held captive by forces hostile to freedom, independence, and national self-determination. These captive nations include those of Eastern Europe that have known foreign occupation and communist tyranny for decades; those struggling to throw off communist domination in Latin America; and the people of Afghanistan, Southeast Asia, and Africa struggling against foreign invasion, military occupation, and communist oppression.

Each year we renew our resolve to support the struggle for freedom throughout the world by observing Captive Nations Week. It is a week in which all Americans are asked to remember that the liberties and freedoms that they enjoy are denied to many peoples. With this observance, we hope to inspire those who struggle against military occupation, political oppression, communist expansion, and totalitarian brutality. We hope to inspire, but we also seek inspiration. Because the history of liberty is a history of resistance, we learn from those who live where the struggle is most urgent. Purified by resistance, they show us the path to a renewed commitment to preserve our own liberties and to give our support and encouragement to those who struggle for freedom.

To pursue that struggle, and to honor those who are with us in that battle, the Congress, by joint resolution approved July 17, 1959 (73 Stat. 212), has authorized and requested the President to issue a proclamation designating the third week in July of each year as "Captive Nations Week."

NOW, THEREFORE, I, RONALD REAGAN, President of the United States of America, do hereby proclaim the week beginning July 20, 1986, as Captive Nations Week. I invite the people of the United States to observe this week with appropriate ceremonies and activities to reaffirm their dedication to the international principles of justice, freedom, and national self-determination.

IN WITNESS WHEREOF, I have hereunto set my hand this twenty-first day of July, in the year of our Lord nineteen hundred and eighty-six, and of the Independence of the United States of America the two hundred and eleventh.

Ronald Reagan

На всички, които изпратиха така щедритъ си дарения най-сърдечно благодаримъ.

Подпомагайте Народо - Освободителното дѣло на БОРБА !

Съ намъ и Богъ !

ДО КОГА !

Петър Николовъ

Въ миналия брой на списание "Борба" бъ публикувана статия озаглавена: "Да бждат или да не бждат" от Д-р Иванъ Дочевъ, въ която се дадоха сведения относно международния тероризъм. Въ статията също се изнесоха доказателства, че международния тероризъм се дирижира и субсидира отъ Москва и че чрезъ него се подготвя почвата за утешното комунизиране на цълния свѣтъ. Въ заключение въ статията се отправи предупреждение, че ако Америка и Свободните Стари не взематъ сега бързи и решителни мѣрки да унищожатъ централата, международния тероризъм нѣма да спре, той ще се разширява и опасността отъ комунизъма ще се приближава и ще заеме позиции, които утре ще бѫде невъзможно да бѫдатъ елеминирани.

Предупрежденията въ споменатата статия се сбѫдватъ.

Тъй като Америка и страните отъ Свободния Свѣтъ все още се задоволяватъ да правятъ декларации и връчватъ дипломатически ноти, вместо да предприематъ акция, международния тероризъм застрашително се разширява.

Само презъ последния месецъ Августъ 1986 г. бѣха проведени редица терористически акции, на които станаха жертва много невинни хора:

Американскиятъ пътнически аеропланъ пътуващъ отъ Бомбай-Индия за Франкфуртъ - Германия, бѣ завладянъ отъ терористи въ Караби - Пакистанъ, кѫдето бѣха убити 19 пътници и ранени около 100 души, преди терористите да бѫдатъ обезоръжени.

Терористи нападнаха Синагогата въ Истанбулъ - Турция, възпламениха бомба и бѣха убити 21 богомолци.

Терористи възпламениха бомба въ пощенската станция въ Парижъ - Франция кѫдето бѣха убити нѣколко души.

Терористи възпламениха бомба въ Стокхолмъ - Швеция, кѫдето също бѣха убити нѣколко души.

Какво ще се случи следъ публикуването на статията, не може да се предвиди.

Терористите, които предприематъ акции, не сѫ вече неизвестни лица - не е вече тайна, кои сѫ терористите, отъ кѫде идватъ, кой ги изпраща, и каква целъ преследватъ. Самитъ терористи вече не се стараятъ да прикриватъ своята самоличностъ тѣ сами, следъ всяка акция, излизатъ и пуб-

лично заявяватъ, че една или друга акция е извършена отъ палестински, или либийски, или исламски терористи отъ Либанонъ, или други страни.

Това, което става днесъ не е вече тероризъм - то е недекларирана война !

Въ началото на септемврий 1986 г. въ Хараре - столицата на Зимбабве - Африка, се състоя събрание на така самонареклиятъ се "Не ангажирани народи", ужъ независими отъ дветъ велики сили - Америка и Съветска Русия. Фактически, обаче, на това събрание бѣха водачите - диктатори на всички комунистически страни отъ Южна Америка и Африка. Тамъ бѣха Кадафи отъ Либия, Кастро отъ Куба, Ортега отъ Никарагуа, точно тия които сѫ директно замѣсени въ провеждането на международния тероризъм. Кадафи, заяви въ своята речь, че той открива война на Америка и че неговата първа задача ще е да свали правителството на Египетъ. Той бѣше бурно акламиранъ. На телевизията се показваха той, Кастро и Ортега какъ се прегръщатъ и цѣлуватъ.

Ние казахме по-горе, това което виждаме днесъ не е вече тероризъм - това е недекларирана война.

Тъй както се развиватъ събитията нѣма да бѫде изненада ако следващата терористическа бомба експлоадира въ Бъдия домъ въ Вашингтонъ, или въ Елисейския Дворецъ въ Парижъ, или на Довнингъ стритъ въ Лондонъ.

Много срѣди възлагатъ надежда, че проектираната срѣща между президента Реганъ и секретаря на Съветския Съюзъ Горбачовъ, която се очаква да се състои преди края на 1986 г. въ Вашингтонъ, ще намъри нѣкакъвъ путь за сътрудничество и за разрешаване на въпросите, които застрашаватъ Свободния Свѣтъ.

Ние не сме на това мнение. До колкото знаемъ, на тази срѣща, Съветска Русия не желае и нѣма да приеме разглеждането на въпроса за международния тероризъмъ, или на въпроса за свобода и човѣшки права на народите, или оттегляне съветските войски отъ Афганистанъ и пр. Какъвъ смисътъ има тогава да се състои една такава срѣща днесъ или утре ? Ако се приеме да се състои една срѣща безъ споменатите въпроси за разглеждане въ дневия редъ, резултата ще бѫде - НУЛА !

Днесъ вече всѣки си задава въпроса -
ДО КОГА ?

ЕВРОПЕЙСКА РЕДАКЦИЯ

ЗА БЪРБА

Владимир Костовъ

ТРИНАДЕСЕТИЯТЪ КОНГРЕСЪ на Българската Комунистическа Партия въ София

Тринаденетиятъ конгресъ на Българската Комунистическа Партия се проведе въ началото на месецъ април 1986 година, точно тридесетъ години следъ Априлския Пленумъ на Централния Комитетъ на Партията. Съвпадението не бъ слу чайно; то бъше нарочно търсено отъ партийното ръководство. Като съмъта, че напомнянето на априлския пленумъ придава нѣкаква законност, нѣкакво оправдание на неговата политическа линия.

Така ще бѫде - съ непрестанни позовавания на априлския пленумъ и започнатата тогава политика - докато Тодоръ Живковъ е начало на партията и държавата и малко време следъ това. Следъ това, новиятъ, преминалъ краткия периодъ на сдържаностъ, ще започне да утвърждава култъ къмъ своята си личност и за тази целъ ще измисли да се позава на нѣкое друго събитие, което ще бѫде свързано вече съ неговото име и дейност. Защото така се пише история въ комунистическите режими.

ПАРАЛЕЛИ

НО ДУМАТА ни е за тазгодишния партиенъ конгресъ. Като се проведе точно три десетилътия следъ Априлския Пленумъ, конгресътъ напомня - не би могътъ да го направи по-добре - какво бъше главното въ Априлския Пленумъ! Главното въ Априлския Пленумъ бъ едно осакатено, окастрено копие на това, което бъ двадесетия конгресъ на комунистическата партия на Съветския Съюзъ.

На двадесетия конгресъ Никита Хрущовъ, въ своя останалъ въ историята таенъ докладъ, ако не стигна до тамъ да анализира и направи всички политически изводи за времето на сталинизъма, то поне изнесе кирливитъ ризи на башата на народитъ Столинъ и съ това обективно, помогна на съветското общество, дори и въ условията на съветския режимъ, да направи една голяма крачка напредъ.

Българското партийно ръководство на Априлския Пленумъ преди тридесетъ години - защото както и да се пожи сега Тодоръ Живковъ по времето на Априлския Пленумъ той бъ аще незначителенъ членъ на върхушката, и добрить и лаши страни на събитието съ заслуга на цѣлото тогавашно партийно ръководство - това ръководство на този Априлски Пленумъ ужъ се опита да последва примѣра на двадесетия конгресъ, но не посмъ да направи нѣщо по-вече отъ едно гла-хо и окастрено копиране на този примѣръ. За Столинъ и неговите злочинства срещу българската нация и кадри на българската комунистическа партия, партийниятъ пленумъ не посмъ да обели и дума, дори не посмъ да повтори казаното вече отъ Хрущовъ, а на българските сталиновци - първо Димитровъ, а сегне Коларовъ и Червенковъ, пленумътъ си послужи съ такива мъгливи формули, че Димитровъ и Коларовъ бъха изкарани едва ли не демократи, а Червенковъ се намъри за подходящо да продължи да заседава въ политбюро на партията чакъ до 1961 год. По тази и нѣкои други причини, това, кое то за съветското общество бъ все пакъ крачка напредъ - имамъ предвидъ двадесетия конгресъ, за българското общество - въ неговия вариантъ на априлския пленумъ - остана събитие съ крайно ограничено въ времето положително значение, и съ трайно и дълбоко отрицателно значение, защото доведе до задълбочаването още повече на процеса на съветизацията на страната.

Три десетилътия по-късно, същото явление се наблюдава и сега. Проведениятъ въ Москва презъ февруари т. г. партиенъ конгресъ, макаръ далечъ да нѣма значението на двадесетия конгресъ на КПСС, все пакъ за съветското общество, въ сравнение съ конгресите по времето на Брежневъ, като че ли носи нѣщо ново и нѣкакво обещание за известно раздвижване и промѣни. До статъчно е да напомнимъ подетата отъ Горбачовъ кампания противъ алкохолизъма въ

съветското общество, за да си дадем съмтка, че поне като намърение, линията на конгреса контрастира силно със досегашните съветски нрави. Може да се добави за кампанията срещу корупцията, опита да се по-търси съмтка отъ нъкои партийни и държавни кадри, които се съмтаса, че стоят на недосегаеми постове. Дали съ подобни кампании може да се постигнат действителни промъни въ съветското общество, дали самото партийно ръководство начало съ Горбачовъ ще има воля и възможност да ги доведе до нъкакъв резултат, съ въпроси на които ще отговори бъдещето. Важното въ случаи е, че тъзи кампании бъха лансираны отъ съветското партийно ръководство, - и като не се забравяят ограничителните рамки на съветския режим - все пакъ тъ иматъ нъкакво положително значение за съветското общество.

КАКВО НАПРАВИ българското партийно ръководство преди, и на самия партиен конгресъ? Както му е практиката, то старателно си дава видъ, че копира съветското ръководство. И, пакъ ще подчертаемъ, както му е практиката - копира действията на съветското ръководство, но въ по окастренъ и призисенъ по различни начини редъ. Кампания срещу корупция - въ България тя се води много по-плохо, и, преди всичко, за сега поне, нъма засегнати хора на отговорни постове. Докато и българския, а и съветскиятъ опитъ го показватъ, точно тъзи хора на отговорни постове съ истински тъ носители на корупция въ обществото. И то е естествено - корупцията се развира преди всичко тамъ, и около този, който разполага съ повече власть.

Въ надвечерието на партийния конгресъ, очевидно желаейки да се даде видъ, че пипа "съ твърда ръжа", партийното ръководство демонстрира едно въвеждане на редъ въ столичното ръководство. Георги Атанасовъ произнесе отъ името на партийното ръководство една "разгромителна речъ" и безъ всъкакво уважение къмъ принципите на вътрешно партийна демокрация и собствените закони на режима, бъха съмнени партийния шефъ и кмета на столицата. И какво стана? Същите тъзи лица бъха поставени на постовете председател и първи замъстникъ на комитета за държавенъ и народенъ контрол при министерския съветъ. На хората, които самото партийно ръководство призна, че не съ се справили съ ръководството на столицата, че съ се подали на

едно, че съ отстъпили предъ друго, се възлага да оглавяватъ националния апаратъ за държавенъ и народенъ контролъ. Ще да бъде достойно да се разказва като видъ, ако за съжаление не изразява много добре ежедневието на партийната политика. Съветското партийно ръководство, начало съ Горбачовъ, опита все пакъ да се дадатъ отговорни постове въ ръцетъ на хора проявили се споредъ съветскиятъ критерии - въ практическата стопанска и политическа дейност. Единъ отъ тъхъ е напримър Николай Рижковъ, който води съветската делегация на българския партиен конгресъ. Разбира се, поставянето на подобни хора начало на ръководството не гарантира още успъха, защото основните недъги на съветското стопанство, както и на съветския социаленъ животъ, идватъ отъ самата съветска обществена система. Но все пакъ този изборъ на Горбачовъ говори за нъкакво желание, за нъкакъв стремежъ да се постигнатъ опредълени практически резултати. И въ тази областъ българското партийно ръководство копира осакатено и уплашено съветския примъръ. За да се ограничимъ до съпоставката съ Николай Рижковъ, ще напомнимъ, че за новъ министър-председател българското ръководство не посъмъ да избере между нъкого отъ проявили се - все сигурно има такива! - въ областта на стопанска дейност, а повърни този постъ на единъ провърънъ партиен апаратчикъ, изградилъ кариерата си преди всичко като шефъ на отдъла "дъловодство на централния комитетъ на партията". Първиятъ погледъ върху новоизбрания съставъ на централния комитетъ на партията и провъзгласеното политбюро и секретариатъ на централния комитетъ внушаватъ впечатлението, че и тамъ се е вървъло по същата линия: преди всичко да се укрепватъ позициите на партийните апаратчици, и изъ между тъхъ, позиции на тъзи, които съ дали доказателства за послушание и за слъпо следване линията на интеграция съ Съветския Съюзъ.

ДОРИ И ПОЛИТИЧЕСКИТЕ проблеми - колкото и често тъ да представляватъ само една пропагандна завеса - конгресът на Българската Комунистическа Партия пакъ не бъше нищо друго, освенъ, повторяме, едно плохо и окастрено копиране на съветския. Въпръки това, Горбачовъ въ нъкои направления на външната политика, на намъренията въ стопанска областъ, лансира нъкои идеи. Тринадесетият конгресъ на БКП се задово-

ли да повтори известни вече нъща и във никаква област не посмъ да излезе със нъщо действително оригинално. Но във края на краишата, не е ли това именно и волята на съветското ръководство: въз источнно-европейските столици винаги да остават по назад от това, което се върши въз Москва, за да може последната по-лесно да подържа своя диктатър върху тъхъ !

"НАИ - ВИСШАТА" ИНСТАНЦИЯ

ОБСТОЯТЕЛСТВОТО, че конгресът преизбра членовете на най-горното партийно ръководство въз същия съставъ, както преди конгреса, потвърди - за кой ли пътъ - че конгресът на комунистическата партия, макаръ и по уставъ да е нейният най-висок форумъ, нъма право да решава кадровите въпроси на най-горното партийно ръководство. Промъните въз това ръководство не се правят никога отъ и съ участието на делегатите на конгреса. Тогава, когато се съмне за необходимо, подобни промъни се правятъ, но винаги преди, или следъ конгресът конгресъ. Никога на самия конгресъ ! При други поводи сме напомняли, за да бъде нуждно и сега да изреждаме примърът отъ последните четири десетилътия. Във всъки случай, отъ времето на петия конгресъ на самъ, това правило се спазва неизменно. Обяснението на тази само на пръв погледъ странна закономърност е факта, че съставът на най-горното партийно ръководство се намира подъ най-близкия контролъ на Москва. И за да се избъгнатъ всъкакви рискове, оформянето на решенията взети подъ контрола и съ пръкото участие на Москва, става въз по-тъсень кръгъ - тамъ, юдедо партийните апаратчици отъ най-високъ рангъ съ наистина само между свои.

ВТОРО, ЗАСЛУЖАВА да се отбележи, че между дванадесетият и тринадесетият партийни конгреси, най-горното партийно ръководство претърпя не малко промъни. Достатъчно е да се напомни, че напримър Александър Лиловъ не е вече дори и между членовете на централния комитетъ, въпрък че до 1983 година имаше фигурата на номеръ две на режима, че загубиха мястата си на върха хора като Тодоръ Божиновъ, или Станишъ Боневъ и т.н. За нъкои отъ тъзи промъни нито обществеността, нито партийните членове бъха осведомени по същество: отъ какво е била наложена, какво по-добро - за партията, или за страната - обещава поставянето на едно или друго ново лице на от-

говоренъ постъ. При никоя отъ промъните не бъше дадена възможност на отстранениетъ отъ отговорни постове да изложатъ причините предъ обществеността, или поне предъ партийните членове, своето гледище, за да могатъ последните да съждатъ за основателността или не, въ каквато и да е степенъ, на извършваната промънка. Този начинъ на извършването на промъните въз състава на най-горното партийно ръководство, начинъ, който бъше потвърденъ и отъ практиката на последния конгресъ отъново потвърждава, че дейността на най-горното партийно ръководство и на хората, които го съставятъ, не е подчинена и не се ръководи отъ мотиви, които е възможно открито да бъдатъ обявени предъ обществеността. Ако бъше така, ако мотивите на дейността на най-горното партийно ръководство бъха нъщо, което почива на обществения интересъ, ръководи се отъ общественъ интересъ, защо промъните въз състава не биха били обсъждани открито, защо дори и на отстраняваниетъ не би се дала възможност да кажатъ своята дума, да защитятъ своето гледище и позиция ? Обществото и партията биха само спечелили отъ подобно открито разискване на обществените дъла и на дейността на поелите отъговорности за тъхния ходъ. Нъщата се решаватъ тайно, на отстранениетъ се запушва трайно устата, затова, защото дейността на най-горното партийно ръководство е мотивирана отъ чужди интереси и съображения, затова, защото критериите за действителността на всъки отъ това най-горно ръководство, се прилага върху него отъ съветските съветници и различните органи, създадени специално за да следятъ така наречената "интеграция и всестранно сближение" между дветъ страни.

ТРЕТО, НАЧИНЪТъ по който конгресътъ, така да се каже, покри кадровите промъни на най-горното партийно ръководство иска да внуши, че всичко е спокойно, стабилно. Има основания за най-серииозни съмнения, че това е така. Да видимъ кои съ тъзи основания. Въ надвечерието на самия конгресъ бъха извършени промъни въз състава на министерския съветъ и въз самата структура на министерския съветъ. Тъзи промъни може спокойно да бъдатъ извършени следъ конгреса. Още по-вече, предстояха и така наричаниетъ отъ режима избори. Т.е. логично бъ промъните въз министерския съветъ да станатъ следъ изборите. Ако тъ бъха извършени преди конгреса, то е защото и съветско-

то и българското партийни ръководства си даватъ смѣтка за нуждата отъ промъни въ българското ръководство. И понеже не желаеха промъни въ политбюро - тамъ, кѫдето е главната нужда отъ промъни - бѣха направени промъни въ министерския съветъ. По този начинъ хемъ се създава впечатление, че нѣщо се промъня, т.е. поднася се нѣщо на общественото мнение, хемъ нѣщата си оставатъ такива, каквите сѫ, въ истинския центъръ на управление на страната.

По-нататъкъ. Политбюро, такова каквото бѣ преутвърдено отъ партийния конгресъ - това всѣки вижда - е показало свойствъ възможности. Не е излишно да уточнимъ - твърде ограничени възможности. Тодоръ Живковъ, сподиренъ отъ своите съратници като Пенчо Кубадински, Станко Тодоровъ, Милко Балевъ, Добри Джуровъ, сѫ вече очевидна пречка за решаване на онѣзи въпроси, които самият конгресъ прокламира като важни и неотложни - въпроситъ на научно техническата революция, въпроситъ на изискваните отъ тази революция социални и политически промъни и въ една страна съ социалистически режимъ, ако тя не иска да остане въобще извѣнь напредъка на съвременния свѣтъ. Двадесетъ и нѣколко години Тодоръ Живковъ и споменатото ядро отъ нѣколцина негови върни сподвижници - да не пропуснемъ да отбележимъ между тѣхъ и Гриша Филиповъ, доказаха неспособността си да отидатъ по-нататъкъ отъ лансирането на безплодни формули и взаимно замѣнящи се една друга "програми за решаване на въпроситъ". Разбира се, тѣ сѫ били ограничени отъ съветския контролъ и диктатъ върху страната. Но презъ сѫщото време други показваха, че може да се търси начинъ дори и при условията на подобенъ контролъ и диктатъ, да се върви нѣкакъ напредъ.

Българското партийно ръководство въ всѣки моментъ, когато се представяше подобна възможностъ, поставяше манифестирането на вѣрността си къмъ Москва по-високо отъ каквъто и да било български интересъ. При това положение, обстоятелството, че конгресът не бѣ използвуванъ, за да се направятъ промъни, които да създадатъ условия за нѣщо ново въ страната, показва не стабилностъ на най-горното партийно ръководство, а напротивъ - създадена безизходица спрѣмо решаването на въпроса за състава на това ръководство. Ако лозунгите и призовитъ на Горбачовъ иматъ и най-малка стойностъ за българския режимъ, то

трѣбаше да се намѣри начинъ, за да се направятъ промъни преди всичко въ ръководството, които да отворятъ пътъ за нѣкакви, макаръ и ограничени, но положителни промъни и по-надолу. Горе, на най-високото, положението остана блокирано, такова, каквото е вече отъ години насамъ. Нима може нѣкой да се заблуждава, че при подобна стагнация на нивото на най-горното партийно ръководство може да има изгледи за динамично развитие и за действителни промъни на по-долните нива на управленическия апаратъ и отъ тамъ въ обществото като цѣло.

КОЛКОТО И ДА Е ПЕСИМИСТИЧЕНЪ подобенъ изводъ, но като че ли положението на най-горното партийно ръководство въ страната свидетелствува, че Москва е създала такава система на контролъ и диктатъ върху него, която изключва и най-малката възможностъ за свободното му обновяване. Това ръководство не е свързано съ българския общественъ организъмъ, не реагира на нуждите на последния. То му е само наложено отъ другъ и служи на този другъ. Обвързано съ този другъ - имаме предвидъ Москва, кого другъ - до такава степень, че последната не може вече да осигури дори онази динамика въ неговото развитие, която е нуждна за собствените и интереси.

ЖЕНАТА И БѢДЕЩЕТО ПОКОЛЪНИЕ

МНОГО Сѫ ВЪПРОСИТЪ, предметъ на конгресните документи, които съ това, което оповестватъ, както и съ това, което криятъ, за съгатъ или ще засъгатъ въ близкото бѫдеще жизненото равнище и въобще цѣлостния животъ на населението въ страната. Но, между тѣхъ, струва ми се, единъ се налага съ особена сила. Споредъ менъ, той е въпросътъ за положението на женитѣ въ България. Той е по-важенъ отъ всичките лозунги за научно-техническата революция и за другите изненади на прехода между двадесетия и двадесетъ и първия вѣкъ, или най-малкото отъ неговото решение въ най-голъма степенъ зависи какво ще бѫде и тѣхното решение. Което, споредъ менъ, дава основание за подобна оцѣнка? Женитѣ сѫ основата на работната сила на страната. Затова, защото поематъ на плещитъ си не само статистически отчитаната работа, но и основната част отъ работата по дома и децата, както - въ повечето случаи - работата по личното стопанство, или въобще по странична-

та дейност, която позволява нъкакъ да се свърже семейния бюджетъ. Затова, защото по степен на образователна подготовка тъ не отстъпватъ, а въ редица случаи вече и задминаватъ мажетъ. И - може би тръбва да стои на първо място, но всъки разбира значението му и така - затова, защото демографското развитие на страната ще предопредели въ недалечното бъдеще въобще ще съществува ли понататъкъ българската нация, или тя ще се устреми неудържимо къмъ собствения си край.

ОТКАКЪ СЪВЕТСКАТА ОКУПАЦИОННА АРМИЯ настани на властъ въ България комунистическата партия, за женитъ бъ направено много - въ смисълъ - тъ бъха натоварени съ много повече работа, отколкото преди! И въ същото време тъ бъха подтискани все повече и държани неизменно далечъ отъ вземането на истинскиятъ решения въ управлението на страната. За повече отъ четири десетилътия комунистическото управление, по съветски моделъ, режимът експлоатира жестоко труда на българската жена. Но допусна презъ това време само две жени да се доближатъ за известно време до центъра за вземането на решенията - т.е. да станатъ членове на политбюро на партията. Това бъха Цола Драгойчева и Людмила Живкова. Достатъчно е да се изрекатъ тъзи две имена, за да стане веднага ясно всъкому, че въ случая допускането на тъзи именно две жени до мяста въ заседателната зала на политбюро, не може да се съмта като нъщо, което е отразявало все пакъ нъкакво признание за ролята на българката въ съвременното българско общество. Цола Драгойчева въ продължение на повече отъ десет години е членка на политбюро на партията, това е известно на всъки отъ по-старите партийни дейци, единствено заради заслугите и като агентъ на съветското разузнаване въ България. Въ нейно лице партийното ръководство зачиташе довършения агентъ на Москва, а не българката. Шо се касае до Людмила Живкова, за всъкиго е ясно, че ако въ продължение на нъколко години тя бъ членъ на най-висшето партийно ръководство, то основанието за това бъ фактъ, че бъ жена, или качеството и на представителка на съвременната българка, а обстоятелството, че баща ѝ имаше желанието тя да го замъсти, да го наследи, когато дойде времето за това. Така, че по същество,

презъ тъзи четири десетилътия нито една българка не е била допусната отъ режима да взема участие въ работата на най-горното партийно ръководство, именно като представителка на онъзи поколъния българки, които даватъ сили и способности за изграждането на съвременна България.

Нъщо повече. Презъ същото това време партийното ръководство зорко следи и не разреши въ никой моментъ, подъ никаква форма, българските жени да иматъ нъкакво свое независимо движение или независима обществена изява. Движение и изява, които биха имъ дали възможность, дори и намирайки се извънъ редовете на най-горното партийно ръководство, да изразятъ тежненията и нуждите на съвременните българки и по този начинъ да влияятъ върху решенията на партийното ръководство и съ това и върху еволюцията на режима, доколкото последния се подава на подобно влияние.

ОБЕКТИВНАТА ОЦЕНКА на политиката, следвана отъ режима презъ тъзи четири десетилътия показва недвусмислено, че отсъствието на жени, представителки на съвременната българка, изразителки на нейните мисли, идеи и нужди, се отрази изключително пагубно на националната политика въ редица области. Има основания да се предполага, че ако въ най-горното партийно ръководство имаше съвременни българки / въместо една съветска агентка отъ тридесетътъ години /, выпърки ограниченията, налагани отъ съветската политика, дори въ рамките на режима, навърно щъше да се прояви по-голяма далновидност по редица въпроси и съответно и следваната политика щъше да се отличава съ по-голямъ реализъм и съ по-голяма обществена пригодностъ. Мисля по-специално за области като грижата за семейството и жената и за бъдещето поколение, но също и въ по-общъ планъ - жилищната политика, политиката по въпросите на жизненото равнище, политиката по опазването на околната среда, по миграционните процеси всръдъ населението и т.н. Както се вижда въ тъзи области колко неразумни и сухо бюрократични решения бъха вземани, като се гледа колко отрицателни последици имаха тъ въ продължение на тъзи десетилътия върху качеството на живота на съвременния българинъ, не може да подлежи на съмнение, че ако въ най-горното партийно ръководство заседаваха и съответния брой интински представителки на съвременните българки, сигурно здравиятъ разумъ и ин-

тереситъ на българското семейство и българската нация щъха да бъдат по-добре вземани подъ внимание и зачитани.

Всърдът обществеността това започва да се разбира. На думи и партийното ръководство току отронва по нъкоя дума за отговорността на женитъ въ съвременното общество, току се зарича да не остави подъ внимание въпроситъ, които по-горе изброяхме. Но последният конгресъ демонстрира по категориченъ начинъ, че партийното ръководство нъма намърение да промъни своята досегашна практика. Т.е. и занапредъ то съмъта да експлоатира най-жестоко българката и да и да продължава да я държи далечъ отъ центъра за вземане на решения по управлението на страната. Погледнете списъка на членоветъ и кандидатъ членовете на политбюро и на членоветъ на секретариата на централния комитетъ на партията. Двадесетъ и трима души ! Между тъхъ нъма нито една жена. Погледнете списъка на членоветъ на централния комитетъ на партията - почти двеста души. Женитъ между тъхъ съмъ едва двадесетъ - т.е. малко подъ шестъ на сто отъ състава. И ако се погледнатъ

имената на тъзи двадесетъ жени, то между тъхъ има такива, които и съмъ усилие на въображението не може да се съмътне, че иматъ нъцо общо съ начина на животъ, съ мислить и вълненията на съвременната българка - Напримъръ Въра Начева или Драка Вълчева, или Елена Лагадинова, или неизмънната Цола Драгойчева, или дори Лиляна Василева, Станка Шопова или Лиляна Димитрова... Всички тъ съмъ партийни бюрократки съмъ стажъ достатъченъ, за да бъдатъ забелъзани. Но между тъхъ и съвременните българки има пропастъ, която нищо не е въ състояние да запълни.

ТАКА Е. Отминалиятъ предъ месецъ априль конгресъ на българската комунистическа партия демонстрира по начинъ, не може по-убедителенъ, че партийното ръководство нъма намърение да промъни дори съ йота ПРЕЗИДЕНТСТВОТО си отношение къмъ МАСАТА ЕКСПЛОАТИРАНИ, ТРУДОВО И СОЦИАЛНО БЪЛГАРКИ. Може ли тогава да му се върва, че той ще промъни съ нъцо политиката си, довела именно и поради това отношение къмъ българката, до толкова отрицателни последици ПАГУБНИ ЗА ЦЪЛАТА БЪЛГАРСКА НАЦИЯ ?

"ИЗЛОЖБА НА БЪЛГАРСКОТО СТОПАНСТВО И КУЛТУРА"

ВЪ ГР. МОНХЕНЬ

Софийското правителство сериозно се е замислило да разшири стопанските си връзки съ страни съ твърда валута. Като най-подходящъ партньоръ се явява, изглежда, Германия, но не Източна, а "капиталистическата" - т.е. западната Германска Федерална Република. Тъй като последната е конкретно зацелена да експлоатира източните пазари, интересът за оживяването на "гешефта" е взаименъ. Въ Германия, изтъкнати личности полагатъ открыто усилия за постигане на желаното интензивиране. Между тъхъ се числятъ както баварскиятъ министър - председателъ Ф.И. Шраусъ, така и министър-председателъ на Долна-Саксония, Е. Албрехтъ, председателъ на Съюза на Германските Търговско-Индустриални Камери, Волфъ Фонъ Амерунгенъ и др.

Като първа по-голяма стъпка за оживяване на стокообмена, се даде възможност на българските стопановеди да се представятъ на германската публика въ единъ отъ изложбените павилиони на землището на Монхенския Панаиръ, поставенъ безплатно на разположение за тази целъ.

Изложбата бъ отъ голъмъ интересъ за многобройната българска емигрантска коло-

ния въ Монхенъ, обзета отъ носталгия и тъга по загубената Родина.

До колко тази изложба е допринесла за постигане на поставените задачи трудно е да се уточни; ако се сяди по зъщата празнота въ залата, що се касае до професионално-дълово заинтересувани, всичко изглежда направено "на вътъра", въпръки безплатния входъ, нъцо необикновено за западноевропейски професионални понятия.

Противно на общата тенденция на европейското стопанство да се ориентира все повече около специализирани панаири (Fachmesse), обхватата на българската изложба бъ отъ паста за зъби до микропроцесорна техника: помежду - строителни и метало-обработвателни машини и - луканка и кашкавалъ.

За всички очейно, още при встъпване въ простория на залата, бъ портрета на Тодоръ Живковъ, въ видъ на монументална икона, благославяйки съ изражение на суворенно покровителствена благосклонност, аще въ предверието, всъки посетител на "изложбата на Българското Стопанство и Култура". Освенъ вече казаното за стопанството, тръбва да се спомене, че най-голямо оживление царъше около продав-

нит щандове за сиренце, кашкаваль и Асеновградски маврудъ, Естествено, оживление, не предизвикано от граждани на Монхенъ, чийто вкусъ и изисквания не могат да бѫдат задоволени от предлаганото, а отъ завалянитъ отъ умиление към родния кулинаренъ бить нашенци. За тъхно най-голямо съжаление, луканката тъ можаха само да съзердаватъ задъ единъ джамъ. Тамъ тя показваше прелеститъ си като Мона Лиза въ Парижкия Лувър; до проданъ не се стигаше.

Що се касае до българската култура, тя бъше застъпена... Имаше нѣколко девойки въ български везани блузи - които се оказа, че не говорятъ български - костюмирани продавачки на мѣстни фирми, вносители. Имаше и български моми - манекени за модни "дамски аксесуари". Тъ стояха вкупомъ около изложбения си щандъ, безъ проявени желания за беседство съ когото и да било. Напомняха на окошарени стригани магарета; естествено, само на модно неосведомения наблюдателъ отъ по старитъ на бори! Днешнитъ младежи отъ где да знаятъ какъ изглеждатъ стригани магарета - зеръ въ модернитъ съвременни ТeKeZeСeta где /четирикраки/ магарета?...

Едва съ малко закъснъли импулси въ

мозъчнитъ клетки на по-малко прогресивнитъ нашенци, тия догадиха, че българската модерна култура на народната власт догона съ свѣткавична бързина /пардонъ - съ "ускорени темпове"/ Диоръ и други авторитети по модата въ свѣта /и западния/ затова тия китни "коафори" по главитъ на тъзи "културтрегерки"...

Друга "култура", въ видъ на новофабрикувани "антики" бъха предназначени по всѣка вѣроятност за собственици на дебели кесии съ твърда валута, но отъ тъхна милостъ, както споменахме, много не се мѣрнаха.

Най-устъпъшънъ снабдителъ на чужда валута бъ щанда за разпродажба на безценица /само срещу звонка монета/ на българскиятъ природни красоти, главно по бръговетъ на Черно Море - за съмѣтка на българския народъ...

Кой си спомня още, че имаше нѣкога и други времена - когато българската стока само, безъ истерични усилия на партийни функционери и некадърни "апаратчици", си намираше пътя на международния пазаръ, бъ търсена... Но тогава - бай Ганъо въртеше сърпа на село и търговийката въ града, а парата дрънкаше въ неговия джобъ... А Ташко мечтаеше да стане ... ЧАВДАРЕЦЪ..

ВАРДАРСКА МАКЕДОНИЯ

Конгресътъ на комунистите въ Югославия

Въ Вардарска Македония, като съставна часть на Югославия, населението носи своя дѣлъ отъ товара на "социалистическо-то" стопанство на държавата. Жизнениятъ уровень въ "Социалистическата Република Македония" по висота е предпоследенъ. По низъкъ е само този на "Автономната област Косово", населена днесъ въ мнозинство отъ албанци. Най-високъ уровень на животъ притежава словенската република, кѫдето социализирането не можа да бѫде приложено изцѣло. Секторътъ на частната инициатива въ стопанството на Словения е най - широкиятъ отъ всички останали частични републики на федерацията и е признатъ като същественъ факторъ за постигнатото по-високо материално благополучие на населението тамъ.

Не е изненада, че точно тежката стопанска криза, въ която се намира днесъ Югославия, е била и централната тема на XIII конгресъ на властуващия Съюзъ на Комунистите въ Югославия презъ изтеклия месецъ юни.

Разискванията въ Бѣлградъ сѫ се раз-

вили подъ знака на "самокритиката". Въпреки явната несъстоятелност на управляващите да се справятъ съ най-елементарнитъ изисквания на непретенциозно съществуване, и тъ - както всички тъхни, различно нюансирано алено обагрени "другари" братя въ името на Марксъ и Ленинъ - закрепостени въ правителствени кабинети на банкритирали псевдо-суверенни държави изъ различнитъ краища на свѣта, отъ Куба, презъ Полша до Ангола - и тъ, сѫ твърдо решени да държатъ юздитъ въ Югославия здраво въ своите ръце. Войската и полицията сѫ отлично снабдени за тази целъ.

Но, не само стопанскиятъ хаосъ, силните националистически тенденции и стремежи на различните народи въ Югославия причиняватъ допълнителни безсънни ноши на властниците. Едва ли не апокалиптично звуци заключителниятъ напѣвъ на председателя на партията, Зарковичъ: Ако партията продолжава да върви по сѫщия пътъ както до сега, тя "не ще бѫде факторъ на интеграцията", а "единъ факторъ на дезинтеграцията".

Царът въ Скопие

6 май 1943 година ще остане забележителна дата въ историята на българско Скопие.

Градът се готвеше да чества празника на храбростта. Отъ ранна сутринъ военни части се придвижваха отъ казармите към площада на града. Една по една ротитъ заставаха въ красиви карета около ивиците на площада. Следът тъхъ пристигнаха представителните класове на третъ гимназии въ града, предвождани отъ директоръ - известни борци за българината въ Македония и тримата родени въ нея: Христо Зографовъ отъ Велесъ - директоръ на Първа мъжка гимназия и дългогодишенъ педагогъ на гимназията въ Горна Джумая и Видинъ. Е. Чучковъ отъ Шипъ - директоръ на Втора мъжка гимназия - прекарал дълги години въ затворите на Кралство Югославия като непокоримъ българинъ и Кисилинчевъ отъ Охридъ - директоръ на Девическата гимназия.

Малко следът това на почетната трибуна започнаха да пристигатъ първенците на града и областта, кметът - Спиро Китанчевъ, областният директоръ Д-р Раевъ, командирът на пета армия генералъ Бойдевъ, командирът на 14 дивизия генералъ Е. Попдимитровъ, скопският владика - архимандритъ Стефанъ и още десетки известни личности, като Илинденски възстанници, войводи, просветни и културни дейци.

Задъ стройните редици на армията и учениците се редъха скопските граждани и съ нетърпение очакваха започването на обичайния малебенъ и следът това - парада.

Изведнажъ шумът на площада утихна. На стари я мостъ, който свързва старо и ново Скопие, застанаха три - четири автомобила. Отъ тъхъ почнаха да излизатъ военни лица. Хората гледаха към групата, което все повече се приближаваше към площада. Публиката се раздвижи, войска, ученици, народъ - шепнъха развлънувани: Царът, Царът. Гръмко "Ура" се разнесе изъ цълния градъ. Отъ всички улици водещи към площада, тълпи отъ хора тичаха да видятъ

неочеквания гость - Царя на българите Негово Величество Борисъ III.

Официалните лица бъха занемъли, докато той - царът съ бодри стъпки се приближаваше към площада. Най-после генералъ Бойдевъ извади сабята си и съ маршова стъпка се заглъти към височайшия гость.

Царът изслуша рапорта на генерала, който никой другъ не можеше да чуе отъ гръмкото "Ура". Набързо формираният кордонъ отъ полицаи и войници почна да се огъва подъ натиска на народа, който тичаше да види любимият си вождъ съ викове "Ура" и "да живе царотъ". Кордонът се разлюса и скопяни обкръжиха царъ Борисъ. Полицията се опитваше да го заобиколи, но той отблъскваше охраната и искаше народа да го доближи.

Въ единъ моментъ, човекъ на сръдна възраст се изправи предъ него съ думите: "Ваше Величество". Царът се обърна и се вгледа въ очите на човека. - "Спиро, Спиро, ти ли си?" Следът 25 години, Той позна служащия при него скопски обущар Спиро. Царя се доближи до възрастна жена съ протегнати ръце и я запита на мъстния диалектъ "Какъ си тетко Ленко?" Указа се, че тя била хазайната му, когато квартирувал въ Скопие по време на Първата световна война.

Съ голямо усилие царът си пробиваща пътъ къмъ военния клубъ. Вълзналъ вътре, Той едва имаше време да си отдыхне. Вънка народът викаше: "Царът, Царът, сакаме го Царът". Нъмайки другъ изходъ Той излязна на балкона и до къдете очите му стигаха видяща огромна човешка маса се лълчеше и непрекъснато викаше: - "Ура, да живе Царът!" Той вдигна ръката си за тишина и се провикна: - "Братя българи, драги сънародници" ... и пакъ "Ура" се изтръгна отъ десетки хиляди скопяни. Той продължи речта си постоянно преукъсана отъ "Ура", Да живе Царът!

За голямо съжаление, само три месеца следът това знаменито събитие, Негово Величество Царъ Борисъ III почина, а когато Скопие падна подъ новото комунистическо-югославско робство, скопяни шепнъха отъ ухо на ухо спомена отъ посъщението на любимия имъ Царъ.

Лазаръ Милковъ - очевидецъ

БЪЛГАРСКИ КОРЕНІ

За националната принадлежност и езика на възрожденците от Македония.

На декретиранъ от "освободителът на народа" езикъ се толерира отъ властьта таченето на самобитни постижения въ Вардарска Македония:

БОГОРОДИЦА КАМЕНСКО - ОХРИД

Црквата Св. Богородица – наречена Каменско е подигната во стариот дел на градот, негде во XVII век. До нејзино проширување дошло во 1832 година, а преправана е во поново време. На источната надворешна страна, односно на јужната страна од олтарната апсида, на еден блок-камен, означена е годината 1832. Според натписот над јужната врата, од внатрешната страна, црквата била зографисана во 1863 година од зографот Дично од село Тресонче, а во 1924 година обновена сликаријата.

За "ЗОГРАФОТЪ ДИЧО" нишо повече не се споменава ...

Въ лъво, факсимиле на описание на църквата "Света Богородица" – Каменско въ Охридъ, изъ СПОМЕНИЦИ НА КУЛТУРАТА въ МАКЕДОНИЯ. Издателство "Мисла", Скопие 1980 година.

ДИЧО ЖИВОПИСЕЦЪ БОЛГАРИНЪ

Отъ дъсно, факсимиле на писмо отъ Дично Живописецъ, писано на 30. Септемврий 1869 година, когато още не е съществувалъ декретиранъ езикъ. Писмото е предназначено за Стефанъ Верковичъ въ връзка съ предмети за историческа колекция.

Село Тресонче е разположено въ околия Галичникъ – Мијалкия край.
(Изъ документи за Българското Възраждане отъ Архивата на Стефанъ Верковичъ – 1860 / 1863 г.)

Долу печатната версия на съдържанието на писмото.

Почтенородни г-н г-н Стефане, поздравляем те братски!

Перво извѣстввемъ за нашето телесно здравіе, каквото се находиме у здравіе и от многъ време не прїмахме чесно писмо от Ваше господство. Желаемо само со писмо да се чвемо и да се познемо.

Еве сега пъснввамъ рвквписъ лис[т]а 18 и други типосаны стари 13 и
ед[н]а антика стара, голема „M“ образомъ тако и лице ца[р]ско. Ако ти
е приятна земи а, али не, врати ми я. И шо имате ново книже ѿ житие,
прати ми по майсторъ Спаса. И тако ке се чинам мвкаетъ и за прочни
книги и има уще мали антики, ке ти и прата.

1869 септемврия 30, село Деборско Тресонче

Отъ прѣдтель Дично живописецъ Болгаринъ

Почтенородни г-н г-н Стефане, поздравляем братски!

Прѣдъ всѣмъ, имаше ти често ючи въ сълѣдъ и съ
нѣгъ, когато писахъ чесно писмо и беше гонено, искамъ съ
тебе да съмъ въ сълѣдъ и съ ти.

Евсего писъмъ ръкописъ 18: ючи въ сълѣдъ и съ
нѣгъ, когато писахъ чесно писмо и беше гонено, искамъ съ
тебе да съмъ въ сълѣдъ и съ ти. И чесно писъмъ ново
има же ючи въ сълѣдъ и съ ти. И чесно писъмъ ново
има же ючи въ сълѣдъ и съ ти. И чесно писъмъ ново
има же ючи въ сълѣдъ и съ ти.

1869 септемврия 30 сълѣдъ и съ ти.

Сълѣдъ и съ ти беше чесно писъмъ ново.

Въ "освободената" земя писмо съ подпись Дично ЖИВОПИСЕЦЪ БОЛГАРИНЪ не може да се публикува. Чакъ до тамъ не стига "СВОБОДАТА"! ...

Насилствено побългаряватъ турцитъ:
Хасанъ стана Асънъ !
А другата страна на медала !

По-долу даваме въ факсимиле съставителитъ на единъ каталогъ на едно Охридско предприятие, както сж отпечатани на по-следната му страница, веднажъ, въ лъво на нѣмското издание, и другъ путь, въ дъсно, на издание на английски езикъ:

Redakteur: Dimitar Petreski, dipl. oec.
Buch: Eltüm Babače, dipl. et. ing.
Organisation: Vojo Borozanov, dipl. ing. arch.
Pelar Lukanov, dipl. oec.
Fotos: Marjan Paternoster
Risto Šapkar
Design: Janez Suhadolc
Übersetzung: Vančo Evilmov
Druck: Simotisk, Ljubljana 1982

EMO ELEKTROMONTAŽA

Arbeitsorganisation mit unbeschränkter Haftung
97300 Ohrid
POB 118
Jugoslawien
Tel.: 23 000 bis 23 003; 25 213
Tlx.: 53 888, 53 818, 53 875 YU ЕМОН

СОЛИДАРНОСТЬ МЕЖДУ КОМУНИСТИ

REFERENCES EMO-OHRID

Editor: Dimitar Petreski
Text: Eltüm Babače
Organizer: Pelar Lukanovski
Translation: Krasimira Gurčeva
Photo: Marjan Paternoster
Risto Šapkar
Printed by: SIMOTISK, Ljubljana 1982

EMO ELEKTROMONTAŽA
97300 Ohrid, Yugoslavia
p. o. box 118
Phone: 23-000—23-003, 25-212
telex: 53888, 53818, 53875 YU ЕМОН

Ж а л к а д е й с т в и т е л н о с т ь

Стотици пътници, пристигнали на гара Пловдивъ съ различни влакове, между които майки съ деца, болни и стари хора, съ тежки багажи, бързаха да се отправятъ къмъ шести коловозъ, юдете въ 16 часа и 5 минути тръбващо да пристигне бързия влакъ отъ Бургасъ за София. /Читателитъ да не се очудватъ на думата "Коловозъ". Тя е руска дума, която другаритъ въмъкнаха въ нашия речникъ и измъстиха българската дума - "железопътна линия"/.

Само нѣколко минути преди пристигането на бързия влакъ отъ Бургасъ по разписанието, гаровия високоговорител съобщи, че очаквания влакъ се движи съ 40 минути за-къснение... Това не бъше най-лошото, за-къснението на влаковетъ въ България сж нѣщо обикновено - лашото бъше, че влака ще пристигне на първи коловозъ, а не на шести. Изморените пътници, които вече дълго чакаха влака, тръбващо бързо, съ деца, тежки багажи, млади и стари, болни и здрави, да тичатъ, прекосявайки железопътните линии, по които маневрираха разни локомотиви, да отидатъ и чакатъ влака на първия коловозъ. Едва що пътниците бъха прекосили линиите последва ново съобщение: Идваша бързъ влакъ отъ Бургасъ за София ще пристигне на шести коловозъ. Отново нещастните пътници хукнаха да прекосяватъ линиите, за да стигнат на шести коловозъ и взематъ влака за София. Само по една час-

тила случайност не бъха дадени жертви. И когато всички си отдъхнаха, че сж вече засели сигурни мѣста, последва ново, бързо съобщение: Идващия влакъ отъ Бургасъ за София ще пристигне на първи коловозъ.

Всъки може да си представи картина на съсираните отъ умора и напрежение пътници, тичащи отново по линиите отъ шести за първи коловозъ.

Влака пристигна и веднага бъ съобщено, че поради голъмото закъснение, престоя на гара Пловдивъ се съкраща и влака ще потегли следъ две минути.

Слисани, хората почнаха да се надпреварватъ кой по бързо да се качи и никой не отстягаше на никого. Половината останаха на гарата и влака потегли безъ да държи съмтка за пътниците.

Въ София, влакът пристигна съ повече отъ 40 минути закъснение.

Това не е измислено отъ подписалиятъ тази дописка. Това е точенъ цитатъ отъ статията на журналиста Кънчо Гайдаровъ публикувана въ вестникъ "Отечество Фронтъ брой 12, 365 за случилото се въ Пловдивъ на 7 Април 1986 година.

Хиляди и хиляди подобни случаи сж на лице, които могатъ да докажатъ печалната действителност, при която днесъ живѣе нашиятъ народъ въ комунистическия рай.

Съобщава Димитър Поповъ - Канада

ПО СЛУЧАЙ ЧЕТИРИДЕСЕТЬ И ВТОРАТА ГОДИШНИНА ОТЪ ПОРОБВАНЕТО НА БЪЛГАРИЯ ОТЪ КОМУНИСТИТЕР по инициатива на Б.Н.Ф. СЕ СЪСТОЯХА ПАНАХИДИ ЗА ЧЕСТВУВАНЕ ПАМЕТЬТА НА ГЕРОИТЕ, КОИТО ДАДОХА ЖИВОТА СИ ВЪ БОРБАТА ПРОТИВЪ КОМУНИЗЪМА ЗА СВОБОДАТА НА БЪЛГАРИЯ

Ню Йоркъ

На 7 септемврий 1986 г. въ Украинска та Православна Катедрална Църква "Св. Владимир" на 82 улица въ Ню Йоркъ се състоя панахида отслужена отъ Украинския Владика Базилевски въ съслужение на трима свещеници. Службата бъше най тържествена. Предъ олтаря бъха българското и американското знамена, държани отъ Петъръ Николовъ и Емилъ Атанасовъ. Голямъ брой емигранти присъствуваха между, които личаха Д-ръ Иванъ Дочевъ, Колю Кондовъ и др. Следъ панахидата се сервира жито, хлябъ и вино за Богъ да прости.

Чикаго

Както всяка година от 30 години на-самъ, така и този пътъ българската емиграция въ Чикаго изпълниха дълга си къмътия, които дадоха живота си за Родината. На 7 Септемврий въ Православната Църква Св. Троица бъде отслужена панахида за Н. В. Царь Борисъ III и всички жертви на комунизъма. Почетена бъде паметта на покойния председател на БНФ Д-ръ Г. Паприковъ и българските емигранти, починали въ Чикаго, така далечъ отъ Родината.

Следъ службата, въ салона на черквата присъствуващите изслушаха южса програма, посветена на тъзи, които не сѫ вече между насъ, въ чиято памет бъде раздадено жито и вино за Богъ да прости. Чествуването завърши съ братска трапеза въ единъ отъ градските ресторани.

Сеатъл, Вашингтонъ

На 7 Септемврий 1986 г. по инициатива на г-нъ Симеонъ Семовъ, представител на БНФ въ градъ Сеатъл, е била отслужена панахида за всички жертви на комунистичекия режимъ въ България въ православната църква на 13 Авеню.

Ниагара Фалсъ

По инициатива на БНФ Торонто, Ниагара и Бълг. Православна Църква "Св. Иванъ Рилски", на 14 Септемврий 1986 въ Ниагара бъде отслужена 9-то септемврийска панахида въ "Парка на свободата", до черквата "Св.

Иванъ Рилски" предъ паметника на жертвите отъ комунистическия тороръ. Божествената служба бъде извършена отъ отецъ Тодоръ Гроздановъ, въ съслужение съ църковния хоръ.

Предъ паметника бъха положени венци отъ БНФ, Запасното войнство и църквата Св. Иванъ Рилски - Австралия. Имж. Ангель Гьндерски произнесе прочувствено слово, а Ягода Тричева декламира стихотворението "Хаджи Димитър".

Следъ панахидата, въ залата на храма бъде сервирана трапеза за Богъ да прости.

Вененгаль, Холандия

На 7 септемврий 1986 г. по инициатива на Петъръ Цанковъ, Представител на Б.Н.Ф. за Холандия, бъде отслужена панахида въ Католическата Църква Вененгаль - Холандия. Присъствуваха много български емигранти и представители на братските народи поробени отъ Комунизъма.

БЪЛГАРСКА ИЗТОЧНО-ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА "СВ. ИВАНЪ РИЛСКИ" - М Е Л Б Ъ Р Н Ъ

Въ продължение на установената традиция, родната ни църква уреди и тази година панахида за жертвите на 9-ти Септемврий 1944 г., когато правовият редъ бъше погазен въ Родината и съ много насилия и пролита кръвъ бъде установенъ комунистически режим. За всички, които загубиха живота си по затвори и концентрационни лагери и за тъзи наши братя и сестри, които преждевременно измръха като емигранти далечъ отъ родното огнище.

На 14 Септемврий 1986 г. въ Недълъ 1 часа следъ обядъ бъде извършена панахида. Както винаги, следъ панахидата бъде уредена братска трапеза.

Деветосептемврийски панахиди за жертвите на комунизъма бъха направени въ много градове по свъта - Англия, Германия, Испания и Австралия, организирани отъ родолюбивата национална българска емиграция.

НАШЕСТВЕНИЦИ

Вълкът си мъни козината, но не и нравить

Д. Загорски

Нъкой лъже-емигранти и лъво настроени емигрантски списания проповъдват комунистическа пропаганда въ новосъздадена форма за любовь към "Освободителитъ"...

1. Русия била единствената страна, която щъла да върне земитъ на Санъ-Стефанска България !

2. Русия щъла да помогне, при случай на война съ Турция, поради преследване на помашкото население !

3. Русия щъла, следъ Третата Свътова Война да запази България като държава, която се злепоставила съ покушението на Папата, търговия съ наркотици, обучения на терористи и преследване на мюсюлманите...

Български емигранти, затворетъ си очить! Забравете кланетата отъ Девети Септември и съветския Геноцидъ надъ българското население и проповъдайте обич към руснаци !...

Може ли здравомислящ човъкъ, който познава малко историята да очаква каквато и да била помощ отъ хилядолътните руски нашественици ?

Може ли нъкой да си представи, че безъ заповъдъ на Москва, българинъ ще тръгне да трепи Папата на Ватиканъ ?

Може ли нъкой да помисли, че безъ заповъдъ на Москва, България ще продава на Западъ наркотици и оръжия ?

Може ли нъкой да допусне, че безъ нареддане на Москва българите ще подгответъ терористи противъ евреите, следъ като ние ги спасихме всичките презъ времето на Хитлеръ ?

Може ли нъкой да предприеме безъ нареддане на Москва, избиване на мюсюлмани следъ като не ги докоснахме преди 100 години, когато ранитъ кървъха и когато на всяка къща висъше черенъ крепъ отъ жертвите на Априлското Възстание ?

Може ли още нъкой да се съмнява въ намъренията на "освободителитъ" :

ДА ЗАЛИЧАТЬ ЗАВИНАГИ БЪЛГАРИЯ !

ДА ПРЕТОПЯТЬ БЪЛГАРСКОТО НАСЕЛЕНИЕ !

ДА ЗАГРАБЯТЬ БАЛКАНСКИТЕ СТРАНИ !

Презъ никое време на историята, нъма случай, когато Русия да се е притекла на помощ на Полша или друга страна !

Презъ всички времена на историята, народите съ били ограбвани и избивани отъ руските нашественици...

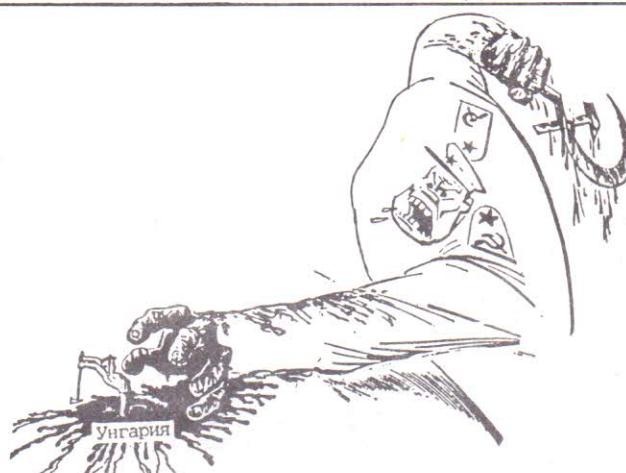

ВЪЧНА СЛАВА НА ХРАБРИЯ УНГАРСКИ НАРОДЪ - 1956

Презъ октомврий се навършватъ 30 години отъ Революцията въ Унгария. Това бъ първия сериозен опитъ на поробения унгарски народъ да се освободи отъ руските нашественици.

Унгарски армии, подкръпени отъ цивилното население възстанаха и въ тежки сражения нанесоха огромни щети на съветските окупатори.

Подсилени съ танкове, съветските части нахълтаха въ Унгария и безпощадно избиха десетки хиляди възстанници и потопиха цълата страна въ кръвъ.

Презъ време на Отоманското иго, будни и заможни българи подкрепляха емиграцията, бореща се за Освобождението на България от турско робство.

Даряваха се едри суми за книжовна дейност, отпускаха се стипендии за учено любиви българи, подкрепляха се щедро възстанически чети и революционни дейци. Всичко това подчертава съзнанието на онъзи родолюбци, които макар и далечъ от Отечеството не забравиха за мигът тежкото положение на своя народъ.

Най-крупният дарител Евлогий Георгиевъ участва въ общество-политическия живот на българската емиграция въ Румъния. Подкрепя книжовната дейност на Раковски. Отпуска субсидии на учащи се българчета и следът Освобождението завещава шест милиона златни лева за построяване на Висше учебно заведение въ София.

Неговият брат Христо Георгиевъ субсидира комитет за набиране на български доброволци по време на Кримската война 1853/56 г. Той играе важна политическа роля по организирането на Втора българска легия. Подпомага материално културно-просветни начинания на българите задълъжени.

Иванъ Неновъ Денковъ - Денкоглу, използува цълото си състояние за народополезни цели. Финансира Венелинъ да издае своите исторически изследвания за България. Основава фондъ за българи да следват. Подпомага манастирите. Завещава големи суми за благотворителни цели. Издържа десетки млади българи. Неговите книги послужиха за основа на Софийската Народна Библиотека.

Йосифъ Ковачевъ - педагогъ и общественикъ, щедро подпомага книжовното дълво и учащи се. Завещава 20.000 златни лева на висшето училище за награди отъ лихвите.

Това бъше времето, когато нъмаше минирани граници, нито десетки концентрационни лагери съ въоръжени до зъби милиционери...

Днесъ българският народъ стене подъ ударить на съветската тайна служба. Окупатора вилне над страната, обърната въ гольмъ концентрационен лагерь.

Самозабравили се заможни българи на сърдчават окапатора, даватъ щедри дарения на подтицищите и подпомагатъ кървавия режимъ срещу дребни облаги: екскурзии въ поробеното Отечество, весели компании съ ефтини млади момичета и демонстриране на нови коли и пачки долари предъ нещастното робско население.

НЕ ПЛАЧИ МАЙКО ...

Майка роди Левски,
друга роди Ботевъ, трета
по път Кръстю и Юда Искариотски

Майка не бъде раздадала изчадия да подкреплятъ ТУРСКИЯ СУЛТАНЪ съ крупни суми, библиотеки, колекции, вили и вилни мъста!

НАГРАДЕНИ ПРЕДАТЕЛИ

РОДНА СТРЯХА:

С указ на Държавния съвет на Народна република България за крупни дарения във Фонд „13 Века България са наградени с орден „Кирил и Методий“ I степен следните наши сънародници:

Проф. д-р АЛЕКСАНДЪР ЧИРКОВ
от ФРГ — избрал като дарение на българи многообразни сложни сърдечнособи операции;

АНЕТА АНТОНОВА ГЪЛЬБОВА
от гр. Залцбург, Австрия — гарела на Великотърновския университетски библиотеката на своя съпруг проф. Иван Гъльбов от 1343 тома;

ВЕНЕТА ИЛИЕВА
от Канада — гарела значителна парична сума;

ГАРБИС ПАПАЗЯН
от Австрия — направил многообразни парични и предметни дарения;

ДЖАКОМО ФРАНКО
от Бразилия — гарел значителна парична сума;

ИГНАТ КАНЕВ
от Канада — гарела крупна сума със средствата да се използват за построяването на детска яслина в родното му село Горно Абланово, Русенски окръг;

ИЛИЯ ИВАНОВ ДЕЛЕВ
от Бразилия — колекция от австралийски кристали;

ИЛКО МИНЧЕВ МИНЕВ
от гр. Манаус, Бразилия — направил значително парично дарение за разделяне на културните бързки на НР България с живущите в чужбина българи;

КИПУРА МИХАЙЛОВА РАКАРОВА
и АЛЕКСАНДЪР МИХАЙЛОВ СКЕНДЕРОВ —

крупна сума и било място в ер. Баден-Баден, ФРГ, с боля да дарят средства за разделянето на изработването в ер. Гоце Делчев и в страната;

КЛОДИЯ РОЧИОЛИ-ДЕЛЧЕВА
от Париж — за съществения принос в осъществяването на даренията на Костадин Делчев от картини на световно известни автори с висока художествена ценност;

ЛЮБЕН ДИМАНОВ
от гр. Мореуси, Франция — гарел 160 съби графики с висока художествена стойност;

МИХАИЛ ДОЧЕВ АНГЕЛОВ
от гр. Штутгарт, ФРГ — направил значително парично дарение за паметника „1300 години България“ в София;

САМУЕЛ БЕНШИМОЛ
от Бразилия — гарел предмети на индианското изкуство и значителна парична сума;

СИЛВИЯ КРЕЙН
от САЩ — гарела три оригинални картини на Владимир Димитров — Майстор;

д-р СИМЕОН МИРЧЕВ СТАФУНСКИ
от ФРГ — направил няколко парични и предметни дарения на родното си село Голяма Желзна, Любенски окръг;

ЦВЕТАНА ТОДОРОВА
ШУМАНОВА-ДАМЯНОВА
гарела свои произведения на приложното изкуство и съоръженията за тяхното производство, донесени от САЩ и изложени в постостояна експозиция във Велинград. □

Родители

Българската емиграция следи най-старателно колабораторите на поробителя.

Тъхните имена ще бъдат предадени на мяченищите от лагерите на съмъртта Българи и Ловеч. Тъ ще отговарят на подсъдимата скамейка като крепители на комунистическия режим и участници във престъпленията по лагери и затвори.

ПРИ С В О Б О Д Н И ИЗБОРИ

КОМУНИСТИТЪ НАПРЕДВАТЬ... Н А З А Д Ъ !

Въ Франция, на 16 мартъ т.г. се произведоха законодателни избори. Дотогавашнитъ кабинетъ, оглавяванъ отъ г. Фабиус /социалистъ съ пълно мнозинство/, то-лериранъ отъ комуниститъ /съ приблизително 20% отъ мандатитъ/, претърпя осезаемо поражение. Тенденцията въ Франция "на дъсно", бъ очевидна, но постигнатитъ резултати надминаха очакванията. Тъ сж днесъ симптоматични за загубата на довърие въ лъвите партии въ страната.

Резултатитъ отъ подаденитъ гласове:

15,195,298 за дъсницата

12,205,778 за умърената лъвица

Два изключителни факта сж за отбелъзване:

1. Излъзлиятъ за първи пътъ въ парламентарни избори френски "Националенъ Фронтъ" успѣ да привлече близо 11% отъ гласоподавателитъ, и

2. Френската Комунистическа Партия получи само 9.8% отъ подаденитъ бюлетини.
/Въ предишните избори - 18%/...

Всесилната нѣкога френска Компартия !!!

Въ Испания, при парламентарните избори през юни т.г., "Обединената Лъвица на Испания" - коалиция отъ така-наречени-тъ "Зелени", лъви фракционалисти и Комунистическата Партия на Испания - можа да спечели цѣли 4,6% отъ гласовете /при предходните избори, само комуниститъ притежаваха 4% отъ подаденитъ бюлетини/... Бившиятъ шефъ на испанската ком-партия, Сантиаго Карио, не успѣ да спечели нито 1 мандатъ за фракцията си ! Непосредствено следъ ерата на ген. Франко, въ Испания, испанските комунисти държаха 23 мѣста въ парламента. Днесъ, цѣлата ултра-лъвица притежава 7 мандата, недостатъчни, за да бѫде призната като фракция въ испанския парламентъ.

Дали при-дявола-почившиятъ председателъ на Коминтерна, "заслужилиятъ" вождъ на БКП, Георги Димитровъ, не се е обръналъ при тѣзи новини въ саркофага си ?

Бдителъ

ЖИТО *За* С С С Р

Л Е Н И Н Ъ :

"Капиталиститъ ще ни продадатъ вложето, съ което ще ги обесимъ"...

Съветски плакатъ отъ 1918 година
"Помогнете на гладувашитъ"

Отъ комунизъма до днесъ вечно гладуваме!

Президентътъ на САЩ Реганъ е далъ съгласието си за субвенциониране на продажба на американско жито на СССР. Злокобно е, че този президентъ, чийто анти-марксистки мирогледъ не подлежи на съмнение, взема това решение.

Изтеклиятъ половинъ вѣкъ показва не-двусмислено, че капиталиститъ, чието брутално унищожение е декларирана крайна цель на идеолозитъ въ Москва сж тѣзи, които, всъки пътъ, когато съветската система е предъ катастрофа ги финансираше и спасяваше...

Ето статистиката на приблизителния дългъ на страните отъ източния блокъ въ милиарди долари:

		1970	Днесъ
България	Т. Живковъ	0,7	2
Чехо-Сл.	Г. Хусакъ	0,6	5
Унгария	И. Кадаръ	0,6	10
Ромъния	Н. Чаужеску	1,6	12
ГДР	Е. Хонекеръ	1,4	13
СССР	М. Горбачовъ	1,0	13
Полша	В. Яруселски	1,1	30

Сума 85
милиарди долари

ЗАЩО ЗАПАДА ИЗКУСТВЕНО ПОДЪРЖА ЖИВОТА НА ИЗТОЧНИЯ БЛОКЪ ?

ХУМОРЪ

КОМУНИСТИЧЕСКА ТОЛЕЙРАНТНОСТЪ

Следът погребението на Черненко, българската делегация отпътувала от Москва. Въ самолета, Живковъ казалъ на Гриша Филиповъ: - "Забеляза ли, че всички бъха много студени и недружелюбни към насъ?"

- Разбира се, Тъ ни канята вече пети път на погребение, а ние нито веднажъ, - отговорилъ Филиповъ.

НА ПОСЫЩЕНИЕ ВЪ ЗАТВОРА

- Защо сте тук? - попитали единъ затворникъ.

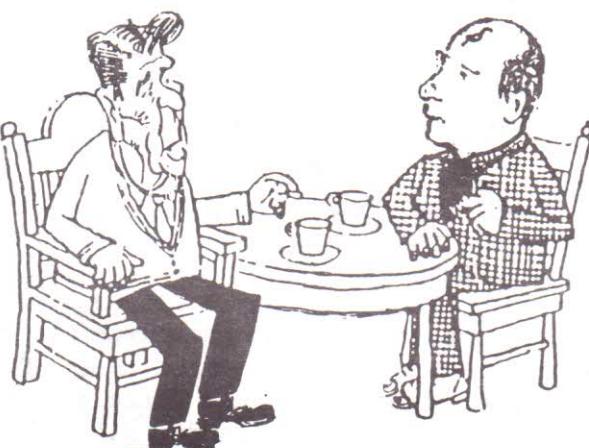
- Осъдиха ме за саботажъ, защото пристигахъ на работа винаги съ 5 минути задържане.

- А вие? - запитали вторъ.

- Осъдиха ме за шпионажъ, защото пристигахъ на работа винаги съ 5 минути порано.

- А вие?

- Азъ отивахъ на работа точно въ секундата. Осъдиха ме защото носяхъ западенъ часовникъ.

РАДИОАКТИВНИЯ ОБЛАКЪ ОТЪ ЧЕРНОБИЛЬ

- Ти, Пижо какво мислишъ за радиоактивния облакъ, който премина надъ Родината?

- Е, па що да мислимъ, - отговорилъ Пижо, "Ние го чакахме отъ НАТО, онъ дойде отъ БРАТО!"...

ОПРЕДЕЛЕНIE

Честенъ комунистъ - глупавъ

Ителигентенъ комунистъ - не честенъ

Честенъ и ителигентенъ - не е комунистъ.

ВЪ УЧИЛИЩЕТО

- Я, какъ Митко, какво е ЧИРОВЪ

- Това е КИТЪ, презъ времето на комунизъма...

ПАМЕТНИКЪ ЗА ЖИВКОВЪ

Издигнали голъмъ паметникъ на Ташо.

Дашът критикъ преди откриването и казалъ

- Паметникът има две основни гръшки: Първо на плочата тръбва да пишете, "Тукъ почива Тодор Живковъ".

- Но... извинявайте, той още не е умрълъ.

- Ето това е втората гръшка, - отвърнала критикътъ

ГОРБАЧОВЪ ПРЕДЪ ИЗДЪХВАНИЯ АНДРОПОВЪ

- Будъ спакоенъ таварищъ Андроповъ, следъ тебъ, рускиятъ народъ мене ще последва!...

- Възձъхналъ Андроповъ въ предсмъртенъ часъ и казалъ - "Ами ако не те последватъ"

- Е, който не ме последва, тебе ще последва!...

ВЪ ПРИЯТЕЛСКИ РАЗГОВОРЪ

Горбачовъ: - Мистеръ Реганъ, Вие имате ли хоби въ частния си животъ?

Реганъ: - Йесъ, азъ събирамъ вицове, които хората разказватъ за менъ. А вашето хоби какво е, господинъ Горбачовъ?

- Азъ пъкъ събирамъ хората, които разказватъ вицове за мене, - отговорилъ Горбачовъ...

СКРЪБНИ ВЕСТИ

На 10 Септемврий 1986 година почина въ Чикаго

ГЕОРГИ (ГОЦКО) РАЙКОВЪ,

роденъ въ Русе на 9 Октомврий 1909 г. Той бъ дългогодишенъ спортенъ деятель и футболенъ рефери преди 9-ти Септемврий. Пристигна въ Чикаго неотдавна и за южно време бъ заедно съ своите синове.

Погребението бъ извършено на 13 Септемврий, той бъ изпратенъ отъ стотина български емигранти. Изказваме най-сърдечни съболезнования на близките му.

Въчна му паметъ и Богъ да го прости!

На 25 Юний, 1986 г. почина въ Чикаго

Д-РЪ ХАНСЪ ЩУРИЦЪ

роденъ на 7 Май 1891 год. въ Германия. Ка-то младежъ, той отива въ България, където работи дълги години като архитектъ. България става негово второ отечество. Кога-то нашата страна пада подъ комунизъма, Д-ръ Щурицъ емигрира съ фамилията си презъ Австрия за Чикаго - САЩ. Тукъ той взима най-действено участие въ проявить на националната българска емиграция. Награденъ е отъ Н.В. Царь Симеонъ II съ орденъ за гражданска заслуга, а отъ Б.Н.Ф. съ медала за "Борба за свободата". Б.Н.Ф. изказва най-сърдечни съболезнования къмъ дъщеря имъ Рези Щурицъ.

Богъ да го прости.

ПАНИХИДА

Измина една година отъ смъртта на нашия всеуважаванъ отецъ Тома Кобаковъ. Въ негова паметъ, приятеля му Калоянъ - български емигрантъ е написалъ стихотворение:

СЛЕДЪ БУРЯ

Следъ буренъ дъждъ земята по е чиста
Като сапиръ блести надъ менъ небето,
и капки се никакъ кат' маниста
по клонки на младите дървета.

Следъ мислить по тебе по е ведро
въ сърцето ми утихнало средъ здрача
Надъ твойта снимка две сълзи ме гледатъ
отронени отъ моите клепачи.

Въчна паметъ на отецъ Тома Кобаковъ !

Отъ 6 до 10 Септемврий 1986 год. въ Люксембургъ - Европа, се състоя годишната Конференция на Свѣтовната Анти-Комунистическа Лига. Делегати отъ всички не-комунистически страни, както и представители отъ страна на емигранти отъ комунистически страни, сѫ присъствали на конференцията. България бъ представена отъ Д-ръ Иванъ Банковски. Конференцията е завършила съ отличенъ резултатъ. Б.Н.Ф. е колективъ членъ на Свѣтовната Анти-Комунистическа лiga.

ПИКНИЦИ

На 27 Юлий 1986 г. свободната църковна община при черквата "Св. Иванъ Рилски" - Ниагара Фалсъ и тази година проведе традиционния си лътънъ пикникъ при много добре организирана културно просветна програма. Отецъ Гроздановъ произнесе подходящо слово за случая. Присъствуваха повече отъ 170 души отъ Торонто и околността.

Посътителите на пикника акламираха с оваций участниците въ програмата и особено групата на г-нъ и г-жа Терзиеви, викайки - "такъвъ пикникъ до сега не сме виждали".

Въ Недълъ, на 21 Септемврий 1986 год. клонътъ на Б.Н.Ф. - Чикаго направи голъмъ пикникъ, на който присъствуваха много хора. На обширна зелена поляна, където имаше огроменъ покритъ навесъ съ огнище, бъше сервирана скара, разни напитки, баница и други български специалитети. Всички останаха много доволни, като изказаха благодарности на организаторите.

Търси се Георги Тодоровъ родомъ отъ Шуменско-България, дашътъ въ Америка презъ 1966 год. Живътъ въ Ню Йоркъ и известно време въ Ню Джерси, до 1973 година, следъ което се преселва въ Флорида. Търси го неговъ приятель Юнеръ. Ако нѣкой знае нѣщо за Тодоровъ да се обади на: Petko Komitov 65-36 Woodside Ave., Woodside, N.Y. 11377

THE QUARTERLY MAGAZINE ON BULGARIAN AFFAIRS - SINCE 1952

Founder: Dr. Ivan Docheff

Editor: Dr. George Paprikoff
P.O.Box 46250 CHICAGO
III. 60646

Incorporated in the State of
New York, November 7, 1958

Non Profit Organization
Illinois, 23307, Nov. 16, 1962

Trade Mark Registration,
N.Y., 36R-11031 Nov. 20 1967

PUBLISHED BY THE CENTRAL EXECUTIVE BOARD OF THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

ВЪ РЕДАКЦИЯТА НА БОРБА СЕ ПОЛУЧИХА

СЛЕДНИТЕ КНИГИ И СПИСАНИЯ:

"Свобода", брой 107 - 108

"Независима Македония", юлий 1986. Съдържа сведения за шестия конгрес на ВМРО отъ 1925 година, исторически данни и статии, "разговоръ съ Иванъ Михайловъ".

"Народна воля", брой 4

"Нашъ пътъ", брой 4 - 5

"Свободенъ Народъ", издание на българска-та Социалдемократическата партия, брой 103 - 104, 1986

"Македонска трибуна", издание на М.П.О., броеве 2967 до 2977.

"Свободно земеделско знаме", органъ на Б.З.Н.С., "Димитър Гичевъ", брой 53 - 54 1986 год.

КНИГИ

"40 въка история на България", П. Ванковъ - история и пътя на българите през въко-ветъ, съ илюстрации.

Михаил Герджиков: македоно - одринското движение и националния въпрос, 54 стр. на български, авторъ Георги Хаджиевъ, книгоиздателство "Наш път".

"Островите на смъртъта", и "Тъ умираха прави" отъ Василь Казашки, на турски езикъ. Книгите третират жестокостите на съветските слуги въ България, писани съ въ страната и изнесени на Западъ съ рисъ на живота. Описани съ концентрационните лагери въ България, както и събитията около "Народния съдъ" въ Видинъ.

Авторът живее по настоящемъ въ Да-ласъ - Тексасъ.

Книгоиздателство "Д. Загорски" пуска въ продажба отъ м. Септемврий 1986 периодични издания въ помощ на емигранта, кн. първа - "Българо австрийска дружба подъ софийската секретна служба" - цена 2 Дол. Подъ печать е книжка втора - "Кутловица, Фердинандъ, Михайловградъ, Следватъ"...

Радио "Свободна Европа" за книгата на
Д-ръ Георги Паприковъ
"WORKS OF BULGARIAN EMIGRANTS"

На 21 август 1986 год. "Радио сво-
бодна Европа" посъвти дълго предаване за
наскоро излезлата отъ печать книга на по-
койния председател на БНФ Д-ръ Георги Па-
приковъ. Въ тази осведомителна и критична
радио-беседа на г-нъ Борисъ Босилковъ съ
дадени точни данни за съдържанието на кни-
гата и подбуди на автора за този мону-
менталенъ трудъ. Относно подбуди въ бе-
седата се казва - "това той е сторил отъ
съзнание за дълъгъ къмъ Родината, отъ го-
реща любовъ къмъ нея, отъ преданостъ на
синъ къмъ майка - да знае тя, че нейните
чеда, пръснати по свъта, не съ я забрави-
ли, а всъки споредъ силите си се е помж-
чила да я представи на свободните народи
въ интинската ѝ свътлина като страна съ
въковна култура, съ епохални постижения
на творческия и духъ през дълги столетия,
съ непреклонна воля за духовна самобит-
ностъ, всеполитическа и национална неза-
висимостъ, при всестранна свобода, неогра-
ничавана от никого"...

Не би могло по-добре да се описать
целите, които бъ поставил Д-ръ Г. Папри-
ковъ при оформяването на своя трудъ и гла-
вната подбода - неговата безгранична лю-
бовъ къмъ всичко българско.